

Michael R. Villmont

Mirabet -
misterul
manuscrisului

Michaël Riche-Villmont

Miravet- misterul manuscrisului

Roman scurt

Copyright©2016 , Toate drepturile aparțin autorului

Michaël Riche-Villmont

I.D. 1181697371888579

C u p r i n s

1. Miravet, anul 1308.....	8
2. Barcelona.....	20
3. Miravet, în zilele noastre.....	48
4. Lumea spiritelor	81
Epilog.....	109

Notă

Romanul de față este, în parte, o ficțiune așa cum fictive sunt și unele personajele și întâmplările descrise aici.

Evenimente din istoria templierilor, descrise în roman, sunt bazate pe fapte reale, dar ficțiunea și imaginația ne-au ajutat să le dăm o formă literară. Reală este și istoria lui Lilá, care ne bucură acum cu joaca și alintul ei. Se știe că toți câinii sunt afectuoși, dar, la fel ca toate animalele, sunt ființe, cu sentimente și trăiri și toți oamenii buni, educați, trebuie să le iubească, să le ocrotească.

Cartea aduce și întrebări, rămase, încă, fără răspuns: cine au fost, cu adevărat, cavalerii templieri? Vor fi cunoscute secretele lor spirituale? Există spirite, fantome? Se manifestă ele în lumea pământească?

Până când găsim răspunsurile, lăsăm imaginația să ne poarte în lumea lor.

Despre autor

Michaël Riche-Villmont, un scriitor al misterelor și, în același timp, un scriitor romantic al spiritului nobiliar, cavaleresc!

Autor de literatură hispano-franceză, a scris și publicat în limbile franceză și spaniolă, lucrări, romane și articole istorice, având ca subiect cavalerismul medieval francez și iberic. El este și autor de romane polițiste, de dragoste și acțiune, bine cunoscute datorită stilului inconfundabil de a crea o succesiune logică și coerentă între evenimentele și acțiunile petrecute în evul mediu și urmările lor din zilele noastre. În cărțile lui, personajele medievale interacționează, prin mijloace misterioase, uneori magice, cu eroi de astăzi, generând întâmplări deosebite, iar aventurile cavalerești determină, peste timp, desfășurarea unor acțiuni polițiste, în zilele noastre. Recurgând la ficțiune, el descrie evenimente și personaje reale din perioada medievală, utilizează expresii verbale adecvate epocii, ceea ce face ca cititorul să trăiască atmosfera vremurilor de mult apuse. Iar misterul și neprevăzutul fac aproape normală călătoria imaginară din lumea secolelor trecute, în lumea noastră, cu bunele și relele ei. Totodată, logica și naturalețea acțiunilor eroilor cărților sale îl fac pe cititor să pătrundă firesc în lumea spiritelor, să le înțeleagă prezența în lumea materială ca pe un fapt firesc. Deși spiritele misterioase, fantomele care se materializează,

induc teamă, în cărțile autorului spiritele sunt benefice, luptă cu răul pentru salvarea celor în primejdie.

Și, folosind ca pretext prezentarea unor aspecte de viață din zilele noastre, ale urmașilor vechilor cavaleri, autorul pune în oglindă valorile spirituale și modul de viață tradiționale, cu cele de astăzi, lăsând cititorul să le aprecieze, să le accepte sau să le respingă.

Păstrând caracterul de romane polițiste și cavaleriești, autorul descrie adevărate povești de dragoste, cu eroi cavaleri și castelene, cu urmașii lor, povești misterioase în care, din nou, apar magia și paranormalul.

Multe din întâmplările descrise în cărți, personaje sale istorice, au o bază reală, ceea ce face romanele și mai atractive. Astfel, autorul Michaël Riche-Villmont pune în evidență istoria bogată, eroică, a ținuturi iberice și france, a locuitorilor acestora, a familiilor nobiliare care au participat la scrierea istoriei.

Și nu în ultimul rând, mulți din eroii cărților lui Michaël Riche-Villmont sunt animăluțe, simpatice, iubitoare, care luminează și însuflețesc atmosfera domestică a prietenilor lor, oamenii.

Interesante, atractive, chiar documentare, romanele autorului te cuceresc de la primele pagini, iar surprizele și neprevăzutul te țin în tensiune, purtându-te de la sentimente și trăiri dramatice, la mari satisfacții, alături de eroii principali. Eroii care devin parte din trăirile și

amintirile tale și după ce ai terminat de citit, oricare din cărțile acestui autor.

Deși romanele autorului sunt cărți de ficțiune, prin elementele documentare, istoric atestate, ele se constituie o cronică a primei cruciade creștine, a înființării ordinelor cavaleștești (Ordinul templier și Ordinul cavalerilor de Malta), fiind cărți de referință în acest domeniu.

Cărți de viață, de dragoste și acțiune, ce determină sentimente și trăiri profunde, romanele autorului Michaël Riche-Villmont, inspirate din istoria și realitatea franceză și spaniolă, devin parte a vieții sociale din locurile unde se desfășoară acțiunea. „Fantomele din Tarragona”, de exemplu, a determinat organizarea unor trasee turistice în provincie, care se derulează pe urmele eroilor Melissa și Lôpez. De asemenea, „Dragoste și mister în Barcelona” se constituie ca un adevărat ghid la frumosului și misteriosului oraș Barcelona, cu legendele lui urbane.

De aceea, cărțile lui Michaël Riche-Villmont nu trebuie să lipsească din biblioteca personală, ele devin, prin personajele lor, parte din trăirile cititorului oriunde s-ar afla el, frumoase, misterioase, pline de neprevăzut.

1.Miravet, anul 1308

În acea zi de decembrie a anului 1308, A.D., soarele generos arunca, asupra castelului Miravet și a întregii văi a râului Ebre, o lumină ce părea mai strălucitoare decât de obicei, iar căldura amiezii de iarnă iberică mângâia toate ființele: oameni, păsări și animale. Și acestea răspundeau cu bucurie chemării regelui Soare de a se bucura de lumină și căldură. Mai puțin cavalerii și sergenții templieri, vreo două sute, care formau garnizoana castelului. Aveau motive grele, întemeiate, de supărare și tristețe.

Comandantul templier Raymond Saguàrdia privea trist, de la fereastra sălii mici a cavalerilor, de-a lungul văii râului. De la ferestrele sălii castelului Miravet, situat pe înălțimea ce străjuia râul Ebre și satul Miravet, se deschidea frumoasa panoramă asupra râul, a așezării ce se întindea pe ambele maluri ale râului și asupra munților falnici din depărtare, cu vârfurile acoperite cu zăpadă. Dar comandantul nu vedea panorama din fața lui, era plecat, cu mintea, inima și gândul, într-o altă lume, o lume a dezamăgirii, în care viciul, ipocrizia, nerecunoștința Sanctității sale Papa l-au adus. Ca, de altfel și nerecunoștința și ipocrizia regelui Aragonului, James II, pe care l-au ajutat în toate luptele acestuia împotriva maurilor.

În acea zi, la fel ca în multe alte zile anterioare, era liniște, o liniște aparentă, obositoare. Și foarte tristă. Poate cea mai tristă din viața sa. Era ziua în care el, comandantul, împreună cu ceilalți nobili cavaleri templieri, au hotărât să predea castelul armatei regelui James II al Aragonului. Și să-și predea regelui fățarnic, ipocrit propriile lor săbii, viața lor. Iar soarele, plin de compasiune, lumina parcă mai strălucitor fortul și locurile din jur, pentru a le mai atenua tristețea. Dar nu reușea. Ei, cavalerii, ar fi trebuit să fie foarte supărați, să-i urască pe regii creștini ai Franței și ai Aragonului și Vaticanul, erau pe deplin îndreptățiți, dar nu puteau face acest lucru. Aveau în ei prea mare credință în Dumnezeu pentru a-l urî pe Sanctitatea sa Papa și, în plus, știau că Papa, regii creștini, erau împiedicați să judece lucrurile normale, împiedicați de cele două boli grave: ipocrizia și trădarea, boli care măcinau statele, regatele și le vor măcina întotdeauna. Papa și regii erau și ei oameni, oameni cu mințile pierdute de beția puterii. Templierii, cu puterea lor economică și militară, i-ar fi putut înlătura de pe tron pe regii dușmani, în câteva zile, l-ar fi putut prinde pe Papa în jumătate de oră, dar nu puteau face aceste lucruri. Și preferau sacrificiul, propriul lor sacrificiu. De neînțeles acest sacrificiu, nejustificat și zadarnic, chiar dăunător ideii de dreptate.

Chiar în acele zile se împlinea anul de când Papa Clement V, constrâns de regele Philip al Franței, a emis

bula papală *Pastoralis Praeeminentiae*. Documentul îi înștiința pe regii creștini că trebuiau să-i aresteze pe toți membrii ordinului templier, cavaleri, capelani și sergenți și să-i treacă sub protecția Bisericii, până când vor primi alte precizări. Asta însemna, practic, desființarea ordinului templier, ordin cavaleresc, de care regii s-au folosit în toate luptele lor împotriva necredincioșilor, timp de două secole. El, Raymond Saguardia, fusese comandantul comanderiei Mas-Deu din Trouillas, de lângă Roussillon, în ținutul Languedoc, cel locuit de cathari și când a primit înștiințarea de la Roma despre pregătirea Bulei papale, a plecat din comanderie împreună cu oamenii săi, aproape treizeci de cavaleri, patru capelani și vreo douăzeci de sergenți, venind la castelul Miravet. Aici era comandant bunul său prieten și frate de sânge, cavalerul Berenguer de Colla Saint-Just. La puțin timp după ce au ajuns la Miravet, regele Aragonului, James II a trimis câteva sute de ostași să-i aresteze pe templieri, dar aceștia au refuzat să se predea și și-au apărat fortul cu eroism, timp de aproape un an. Deși asediul a fost îndelungat, s-au purtat lupte puține, fiecare parte evitând pierderea de vieți omenești.

Templierii au avut destui oameni răniți, la fel și armata regală, ostași care au suferit răni mai grave sau mai ușoare. Și, în mod miraculos, rănilor acestora s-au vindecat incredibil de repede ca și cum ar fi fost îngrijite de doctori nevăzuți, de niște îngeri păzitori. Fiecare rănit din cele două tabere putea jura că pe rănilor lor s-au

așezat uneori doi porumbei¹, alteori două întruchipări luminoase, care le luau durerea instantaneu. „*Halucinații ale răniților*”, se gândeau ceilalți ostași. „*Se întâmplă întotdeauna când ai fierbințeală datorită bolii sau rănilor*”. Doar Raymond Saguàrdia, comandantul, care a primit cu ani în urmă și o altfel de inițiere, știa că erau spirite ocrotitoare. Spiritele celor doi eroi tarragonezi, Melissa Isabela de Gadara y Salou și Lopéz², ocrotitorii celor aflați în primejdie.

Și a mai fost o întâmplare, o apariție divină, la care au fost martori mai mulți cavaleri și sergenți, printre care și cavalerul Berenguer de Colla-Saint Just. În timpul luptei, câțiva din ostașii regelui James au reușit să ajungă pe zidul de nord al castelului. Unul dintre ei a aruncat sulița în cavalerul Berenguer pentru a-l ucide, dar un înger păzitor și-a făcut apariția și a opri sulița chiar înainte de a pătrunde în pieptul cavalerului. A fost un semn divin care le-a arătat că vărsarea de sânge creștin era un păcat.

Raymond Saguàrdia de Mas Deu și-a reamintit și alte întâmplări care l-au determinat să se gândească la predarea comanderiei Miravet, armatei regelui James. Într-una din nopțile de la început de decembrie când, bolnav de fierbințeală și măcinat de grijile asediului și de viitorul comanderiei, încerca în zadar să adoarmă, s-a

¹ Vezi Michael Riche-Villmont, romanul „*Fantomele din Tarragona*”, 2015,

² Idem (*Fantomele din Tarragona*)

petrecut ceva inexplicabil. Stătea întins pe pat, în sala de dormit abia luminată de razele lunii, cu ochii ațintiți spre tavanul încăperii. La un moment dat, a simțit o tresărire în tot corpul și apoi s-a ridicat lin, încet spre tavan. S-a oprit câteva momente, privindu-și mirat corpul întins pe pat. „Ce este asta? Ce se petrece cu mine?” Dar nu a primit nici un răspuns. Nici nu avea de la cine primi răspunsul așteptat. „Zbor? Atunci să zbor!” A trecut prin tavan, prin zidurile castelului și și-a continuat zborul spre lumina strălucitoare aflată în înaltul cerului. S-a bucurat simțind că îl cheamă lumina, lumina divină, ceea ce-i crea o stare de bine, de fericire, cum nu a mai avut până atunci. În câteva clipe, a intrat în lumina aceea strălucitoare, ce nu putea fi descrisă, un alb spre galben deschis, mirific, îngeresc. Și a văzut că Lumina înconjura și ascundea în strălucirea ei, Templul, templul lui Solomon, templul spiritual unde sălășuiu sufletele cavalerilor din ordinele creștine, care s-au sacrificat pentru apărarea credinței lor.

„Domnul îmi arată unde ajungem noi, cavalerii, dacă ne păstrăm credința, onoarea, demnitatea.”

Zborul lui s-a oprit la poarta templului, el însuși construit din lumină aurie, templu strălucitor și misterios, în care erau păstrate, poate, toate secretele divine, ascunse oamenilor, prea păcătoși și nepegățiți să le primească. Maestrul comandant Raymond Saguardia nu s-a întrebat de ce zborul lui s-a oprit în fața porții, totul se întâmpla dincolo de orice înțelegere, mirare sau

curiozitate. Era o altă lume, Împărăția lui Hristos, cu stări, legi și reguli proprii, cu o altfel de viață pe care nici un om nu o putea măcar închipui, dar să o înțeleagă. Din lumina porții templului, sub ochii minții lui Raymond Saguardia de Mas Deu, a apărut o întruchipare de lumină, cu chipul...maestrului Hugues de Payens, apoi, lângă el, întruchiparea Sfântului Bernard de Clairvaux, ocrotitor al ordinului lor, al templierilor³.

- Frate Raymond, a înțeles cavalerul gândurile maestrului Hugues de Payens, ești aici ca să afli mai multe lucruri care te privesc.

Mintea și sufletul lui Raymond Saguardia priveau înfățișarea marelui maestru Hugues de Payens și cea a Sfântului Bernard, fără surpriză, fără emoție, ca pe o întâmplare normală. Pentru că el însuși făcea parte, în acele momente, din lumea spiritelor și se afla chiar la hotarul, la poarta Cerului, dincolo de orice simțire în afară de iubire.

- Fratele nostru, cavaler, a continuat Sfântul Bernard gândul lui Hugues de Payens, ești la poarta Împărăției unde vor ajunge sufletele curate ale credincioșilor membrii ai ordinelor cavalești, atunci când vor fi chemate la judecata divină. Este adevărat că cei cu sufletul curat ajung spirite alese, că vor continua să apere credința, templul și pe cavalerii pământeni și în

³ Vezi Michael Riche-Villmont, „San Bernard de Clairvaux și ordinele cavalești”, ed.2015

viața de apoi. Aici veți afla adevărurile pe care le căutați pe pământ și veți vedea Lumina vieții veșnice.

- Dar până atunci, voi, templierii comendurii Miravet, s-a auzit gândul lui Hugues de Payens, vă veți preda regelui James, fără vărsare de sânge. Ceea ce este hotărât a se întâmpla, se va întâmpla. Nu ai puterea să afli viitorul, ci doar că misiunea templierilor, a *paladinilor*, nu se va termina acum, ci va continua pe pământ și în veacurile următoare. Sub o altă formă, folosind cuvântul, nu sabia. Lucrul acesta l-a înțeles și maestrul Jacques de Molay, care se va sacrifica pentru împlinirea lui. Misiunea lui pe pământ se va încheia în curând, dar a voastră va continua. O vor duce mai departe generații după generații de cavaleri, nobili prin educație, gândire, curaj și demnitate.

- Ai aflat ce trebuie să știi, frate Raymond. Acum, te vei întoarce de unde ai venit, până când misiunea ta pe pământ se va termina. Atunci, te vom aștepta tot aici, la poarta templului divin.

Cu aceste gânduri auzite și înțelese de mintea lui Raymond Saguardia, totul a dispărut, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lumina dimineții l-a făcut pe cavaler să deschidă ochii. A privit în jurul său, cătând parcă ceva anume, marcat de visul straniu pe care l-a avut. Era în sala lui de dormit, întins pe pat, iar liniștea era atotstăpânitoare asupra întregului castel Miravet. O liniște apăsătoare, anormală. Nu se auzeau zgomotul armelor și ai

pintenilor călăreților, nechezatul cailor sau strigătele oamenilor din garnizoana fortului. Era liniștea care-i obosea pe templieri în ultimile săptămâni. Mai ales dimineața, după ora de rugăciune.

Comandantul Raymond s-a ridicat din pat, a ieșit pe hol și și-a strigat scutierii. Aceștia și-au făcut apariția, aducând apă proaspătă de băut și pentru spălat, iar în urma lor, venea cavalerul Berenguer de Colla Saint-Just, mareșalul, adjunctul lui în comanderie.

- Frate Raymond, i s-a adresat Berenguer după plecarea scutierilor, am avut un vis tulburător azi noapte.

Raymond a tresărit, surprins de cuvintele lui Berenguer. „*Să fi avut același vis și fratele Berenguer? Neînțelese sunt căile Domnului!*”

- Povestește-mi.

- Eram într-un zbor lin, spre cer, unde mă chema o lumină cu o strălucire nemaivăzută, a început Berenguer să povestească.

- Te-ai oprit la poarta templului divin, unde au venit maestrul Hugues și Sfântul Bernard, a continuat Raymond șirul relatării.

A fost rândul lui Berenguer să fie mut de uimire.

- Doamne, Raymond, de unde știi visul meu?

- L-am avut și eu, Berenguer. Sfântul Bernard și maestrul de Payens mi-au spus ce trebuie să facem în viitor. Spiritele lor ne-au spus că predarea castelului nu este sfârșitul ordinului nostru, ci începutul unei noi etape a misiunii noastre pe pământ.

- Le spunem despre vis și celorlalți cavaleri?

- Nu, le argumentăm doar de ce este bine să ne predăm armatei regale.

- Poate este mai bine așa. Deși, toți ar înțelege mesajul primit în vis.

- Poate!

Ca urmare, cei doi comandanți, Raymond Saguardia de Mas Deu și Berenguer de Colla Saint-Just, împreună cu ceilalți cavaleri, au hotărât să se predea, beneficiind de promisiunea că sergenții și capelanii vor fi eliberați, iar ei, cavalerii, vor fi lăsați să plece la familiile lor sau, cei care nu aveau unde să meargă, să se retragă într-o mănăstire. Dar, înainte de toate, voiau să evite o baie de sânge creștin, fiindcă asta s-ar fi întâmplat dacă armata aragoneză i-ar fi atacat. Până atunci, aragonezii i-au ținut sub asediu, fără a-i provoca la luptă. Doar la începutul asediului a fost o luptă dură, sângeroasă, în care au murit șase templieri, dar de zece ori mai mulți ostași aragonezi. Iar sufletele credincioase ale templierilor căzuți în luptă, nu i-au putut părăsi pe camarazii lor, arătându-li-se ziua sau noaptea și salvându-i atunci când atacatorii încercau să intre pe ascuns în castel. Cei șase templieri au devenit, de dincolo de moarte, spiritele, fantomele lor protectoare. Iar ei, cavalerii, nu voiau să fie și mai multe fântome în castel.

Tot atunci, mai circula un zvon, destul de credibil: regele James voia să-i coopteze pe luptătorii templieri

într-unul din ordinele cavalierești existente, sau să înființeze unul nou pentru ei. Templierii erau mult prea valoroși în războiul de Reconquista împotriva maurilor musulmani. Biserica, se spunea, chiar ar fi sugerat regelui James să înființeze, în cetatea Montesa, un nou ordin cavaleresc, în care să fie primiți toți luptătorii templieri. Era, după cum credea cavalerul Raymond, transformarea templierilor în *caballeros hidalgos* de Montesa, pentru a-i ascunde de Sanctitatea sa papa. Nu de Biserică, fiindcă Biserica îi proteja, știindu-i buni creștini.

Și totuși, suspicioși ca de obicei, neîncredători în cuvântul regal, cei doi comandanți au hotărât să ascundă însemnele comanderiei și puținul ce le mai rămăsese din tezaur pentru ca, mai târziu, ei sau urmașii lor, să le preia și să continue tradiția templieră, peste veacuri. Tradiția de apărare a identității spirituale creștine a locuitorilor iberici.

Cavalerul comandant Berenguer de Colla Saint-Just, care până atunci vorbea cu ați nobili cavaleri, s-a apropiat de Raymond Saguàrdia.

- Mă copleșesc tot felul de gânduri, frate Berenguer și nu din cele mai bune, i-a spus acesta, continuând să privească spre munții îndepărtați.

- Știu, frate Raymond, este o zi tristă pentru noi toți. Dar suntem puternici și speranța nu ne-a părăsit niciodată.

- Nici în fața celei mai grele primejdii, știu. Mergem?

- Mergem, frate comandant. Vin toți nobilii cavaleri, așa cum am vorbit?

- Desigur. Fiecare din ei va lăsa un testament secret moștenitorilor săi, pentru ca aceștia să știe unde să caute, atunci când va veni momentul. Mai devreme sau mai târziu, ordinul nostru templier va renaște

Treizeci și cinci de cavaleri templieri i-au urmat pe cei doi comandanți în subteranele castelului, unde au pus, într-un loc secret, cele mai de preț obiecte ale comanderiei.

- Frați cavaleri, li s-a adresat comandantul Raymond, când au terminat ceea ce au avut de făcut, să jurăm că nu vom trăda secretul tezaurului. Vom lăsa, prin testament, urmașilor noștri, semn unde să caute în cazul în care ordinul nostru templier ar avea nevoie de ceea ce am ascuns. Le vom transmite în scris, dar și verbal, atunci când vom putea, următoarele cuvinte: „*pentru continuitate, acolo unde a început, tot acolo s-a întors!*” Și cine va înțelege, înseamnă că este unul de-al nostru. Fiindcă numai noi știm unde totul a început. Jurați?

- Jurăm! au răsunat sinistru vocile lor în subteranele castelului Miravet.

Șase umbre, șase spirite au asistat, dintr-un colț al încăperii subterane, la ritualul ce se desfășura acolo. Și au rostit și ei jurământul, odată cu frații lor pământeni,

dar era jurământ de apărare a acelor simboluri pentru care ei s-au sacrificat. Doi dintre cavaleri, Raymond și Berenguer, le-au făcut un semn discret, înclinând capul. De salut sau de încurajare pentru acea misiune?!

2. Barcelona

Barcelona, în zilele noastre

Profesorii și studenții de la Facultatea de Istorie din Barcelona, la fel ca și colegii lor de la toate celelalte facultăți, se pregăteau pentru vacanța de vară. Era unul din momentele cele mai plăcute din viața personalului facultății, fiindcă deschidea o largă perspectivă asupra sezonului estival și lăsa liber imaginației să călătorească în locuri de recreere dintre cele mai exotice. Cu un mic amendament: o parte din studenții anului doi urmau să meargă, împreună cu profesorul asistent Ernesto de Colla, în practică la Institutul de cercetări istorice din oraș, timp de două săptămâni. Prin grija unui profesor din conducerea facultății, doctorul Silgo Navátos, a fost încheiat un protocol între facultate și Institut și conform protocolului, cei zece studenți urmau să facă trierea și catalogarea unui mare număr de documente aflate în depozitul institutului, operațiune ce constituia pentru ei practica anuală. Asta, în timp ce alți studenți participau la practică pe șantiere arheologice sau realizarea unor lucrări scrise, video și filme de documentare istorică.

Perioada de practică era diferită, de la grupă la grupă, dar pentru grupa de la Institutul de cercetări istorice, începea chiar la terminarea cursurilor. Era, de fapt, o continuare a cursurilor, pe perioada celor două săptămâni considerate ca practică universitară.

Ideea de a face o practică documentară utilă atât pentru studenți, cât și pentru institut, a avut-o profesorul asistent Ernesto de Colla atunci când, căutând o lucrare în arhivele institutului, a văzut mulțimea de documente încă nesortate și necatalogate. A discutat, apoi, aspectul cu profesorul său, doctorul Silgo Navátos, la o partidă de golf, la clubul unde erau membrii amândoi. Și, desigur, profesorul a fost de acord. Mai mult, și-a asumat chiar el sarcina de a convinge conducerea institutului pentru o astfel de colaborare.

Atât profesorul asistent Ernesto de Colla, cât și studenții, erau bucuroși să desfășoare activitatea de studiere a documentelor, trierea lor și catalogarea după criteriile cerute de institut fiindcă, pe lângă faptul că era o muncă lejeră, plăcută, le oferea și posibilitatea de a afla date istorice inedite, direct din sursele documentare necunoscute până atunci. Iar unii dintre ei își făceau planurile pentru lucrările anuale, pentru licență și, de ce nu, pentru un posibil doctorat. În plus, rezolvau, fiecare din ei, una din problemele care le putea diminua calificativul anual: practica universitară.

Acum, erau în locul unde se ascundea o comoară, o comoară de informații istorice, parte a tezaurului cultural național. Iar profesorul Ernesto avea grijă ca studenții lui să lucreze atent, conștiincios, îndrumându-i permanent. Nici nu-i era greu, având în vedere că avea o vârstă apropiată de cea a studenților. Aproape treizeci de ani. El însuși participa la citirea și trierea manuscriselor,

având în vedere pregătirea celui de al doilea doctorat, în istoria medievală.

La vreo trei zile de la începerea practicii, unul din studenți, Ortiz Merina, a venit la masa profesorului Ernesto cu un pergament rulat sul, cu sigiliul desfăcut.

- Domnule profesor, am aici două manuscrise pe pergament, redactate în vechiul dialect catalan, cu multe cuvinte provensale. Eu nu pot descifra textul. Vi-l las dumneavoastră, poate înțelegeți ceva din conținutul lui. Am desfăcut sigiliul cu grijă, nu este degradat. Doi călăreți pe un cal. Ce poate însemna asta?

Ernesto de Colla a luat pergamentul în mână așa cum era, răsucit sul, ținându-l cu grijă.

- Sunt manuscrise templiere, Ortiz. Mulțumesc, mă ocup eu, i-a spus el studentului, după care a întins pergamentele pe masă.

A privit atent cele două pergamente. Cu greu, a reușit să înțeleagă, nu scrisul, care era citeț, înflorat, ci cuvintele arhaice. Pe ambele pergamente, care aveau dimensiuni egale, late de vreo douăzeci de centimetri și lungi de vreo treizeci, erau texte scrise cu un fel de cerneală neagră, în stilul secolelor 12 și 13. Ernesto le-a citit de trei, patru ori și, de fiecare dată, părea că înțelegea tot mai bine că documentul din fața lui avea valoare istorică, deși nu înțelegea semnificația tuturor cuvintelor. Avea, poate, o foarte mare valoare documentară.

Și-a rotit privirea prin sală, unde studenții lucrau

într-o liniște deplină, similară cu atmosfera de sală de curs. O atmosferă care-i plăcea atât de mult profesorului și-i facilita atenția spre studiu, spre necunoscutele fapte istorice ce așteptau să fie descifrate. Apoi, privirea i s-a oprit, din nou, pe manuscrise, ținute întinse pe masă. Sigiliul i-a atras atenția. Nu semnificația, cu cei doi călăreți pe un cal, pe care o știa, ci faptul că a mai fost deschis, cu mult timp înainte și refăcut, cu mare grijă, însă cu altfel de ceară. Îl putea considera ca un singur manuscris, fiindcă și textul se referea la evenimente unitare, cu mare legătură între ele.

„Cum a ajuns manuscrisul din Miravet în arhiva institutului din Barcelona? Și când? Sigiliul a fost redeschis, probabil tot în perioada când a fost scris și apoi completat, de aceeași persoană, după cum arată forma literelor. Cuprinde, cred eu, date de o valoare inestimabilă despre ordinul templier în Catalonia. Un fel de raport de activitate. Va trebui să-l studiez cu mare atenție.”

Gândurile lui Ernesto de Colla s-au îndreptat spre cavalerii ordinului templier. Știa câteva lucruri despre acest ordin cavaleresc, militar și religios, dar insuficient pentru a face o analiză de specialitate a acelei perioade din istoria cavalerismului. Nu a fost interesat, până atunci, de ordinele cavalerești dar, ca istoric, avea destule cunoștințe despre acestea, în special despre cele care au existat și încă mai există în ținuturile iberice. Printre aceste ordine cavalerești era, desigur și ordinul

templierilor.

„Foarte interesante textule de pe pergamente, dar trebuie să studiez mai aprofundat istoria templierilor și a castelului Miravet, pentru a înțelege adevărata valoare a documentului. Un articol pentru revista de istorie? Sau o lucrare independentă pe baza documentului? Da, ar fi interesant să pregătesc un articol bine documentat pentru publicare! Sunt aproape convins de marea valoare a pergamentului!”

Tentația de a scrie un articol, cu un subiect inedit, era prea mare. S-a ridicat de la masa de lucru și a plecat în căutarea colegului său, istoricul Fabio Garcia, bibliotecarul institutului. L-a găsit în bibliotecă, la una din mesele de lucru, în fața calculatorului.

- Hola, Fabio! i-a spus a el oprindu-se lângă masa de lucru.

Apoi a continuat:

- Am nevoie de ajutorul tău, Fabio.

- Despre ce este vorba?

Fabio a sesizat în vocea lui Ernesto un ton aparte, binecunoscut, întâlnit la toți cercetătorii, ceea ce i-a adus un zâmbet pe față.

- Știu, a continuat el, ai nevoie de documentație pentru o nouă lucrare?!

- Intuitiv, ca întotdeauna.

Zâmbetul lui Fabio i-a alungat nerăbdarea și l-a făcut pe Ernesto să zâmbească, la rândul său.

- Da, ai dreptate. Mă interesează istoria templierilor,

mai ales perioada anilor 1300-1320.

- Doar atât? Cât de amplă să fie bibliografia? Și când vrei cărțile?

Fabio s-a ridicat de pe scaun, privindu-l pe Ernesto cu același zâmbet prietenesc.

- Aș vrea doar o enciclopedie despre templieri și una, două lucrări de referință. Le voi studia zilele acestea, așa că ar trebui să fie ceva concis, sintetic, dar cuprinzător.

- Perfect. În jumătate de oră este bine? Mă găsești tot aici.

- Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru amabilitate, Fabio.

- Deja mi-ai mulțumit. Ne vedem mai târziu.

Plecând spre sala de studiu a institutului, lui Ernesto i-a venit ideea de a cere ajutorul și pentru actualizarea textului de pe pergamente la limba catalană de astăzi. S-a întors, deci, la Fabio Garcia. Văzându-l, acesta a afișat o față întrebătoare.

- Fabio, cine dintre colegii noștri cunoaște cel mai bine vechiul dialect, să spunem, din secolul 12?

Fabio l-a privit un moment zâmbitor, apoi i-a răspuns cu o ușoară notă de satisfacție:

- Aici, la muzeu, cred că eu cunosc cel mai bine dialectul nostru vechi. De ce?

- Am un manuscris și aș vrea să actualizez textul. Mă ajuți?

- Bineînțeles. Adu-l aici, să facem o copie și mă voi

ocupa de el. Apropos, ți-am pregătit primele cărți din bibliografie.

- Mulțumesc, Fabio. Ce operativ ești!

Pe colțul mesei de lucru, erau pregătite câteva lucrări printre care „Enciclopedia templieră”, „Saint Bernard de Clairvaux și ordinele cavalerești” și „Templierii în Peninsula Iberică”.

- Sper că vei găsi în aceste lucrări ceea ce ai nevoie. Semnează, te rog, fișa de primire. Mă suni dacă mai ai nevoie de ceva.

- Mulțumesc, din nou, Fabio.

- Oricând ai nevoie. Te anunț când textul va fi actualizat.

În zilele care au urmat, munca pe care studenții o desfășurau la institut era din ce în ce mai eficientă și mai bine apreciată, ceea ce i-a încântat pe toți participanții. Ernesto a muncit alături de ei, studiind și clasificând documentele istorice, iar după amiază studia și lucrările despre templieri. Datele despre templieri erau mai mult decât interesante, astfel că studiul lucrărilor i-a ocupat aproape tot timpul liber.

Pe măsură ce afla noi date despre cavalerii templieri, înțelegea tot mai bine contextul în care au fost scrise textele de pe cele două pergamente.

Au trecut trei zile de când i-a dat prietenului său Fabio Garcia fotocopia celor două manuscrise și acesta nu l-a contactat. De ce oare? Ernesto era foarte nerăbdător să analizeze textul actualizat, să înțeleagă

sensul, semnificația fiecăruia din ele. „Nu a avut timp să actualizeze textele, este totuși o muncă delicată. Mai aștept o zi, două, apoi îl caut eu”.

A doua zi, în jurul amiezii, Ernesto discuta cu unul dintre studenți, răspunzându-i la întrebări despre clasificarea unui manuscris. La un moment dat, o studentă necunoscută s-a apropiat de masa unde se afla profesorul, s-a oprit și a așteptat ca acesta să termine de vorbit.

- Domnul profesor de Colla? a întrebat ea pe un ton hotărât, dar suficient de politicos.

- Da, eu sunt, s-a întors el spre studentă, privind-o întrebător.

În fața lui se afla o tânără de vreo douăzeci și cinci-douăzeci și șase de ani, brunetă, cu fața prelungă încadrată de un păr frumos, lăsat până la umeri, care-l privea serioasă, cu niște ochi negri, pătrunzători. De înălțime medie, sveltă, îmbrăcată cu pantalon alb și o bluză galben portocaliu, ația o atitudine aproape arogantă, care contrasta cu frumusețea ei evidentă.

Ernesto a continuat să o privească, remarcând atât frumusețea ei, cât și atitudinea hotărâtă, care i-a plăcut.

- Domnule profesor, sau colega, a început tânăra să vorbească pe același ton hotărât, am primit de la Fabio copia manuscriselor dvs. Am actualizat textele și m-am grăbit să vi le aduc, bănuind că aveți nevoie urgentă de ele.

În timp ce vorbea, i-a întins mai multe coli de hârtie.

Neplăcut surprins, Ernesto a luat colile și nu și-a stăpânit întrebarea:

- Cine ești?

„*Fabio are mare încredere în studentă, dacă i-a dat manuscrisul.*”

Tânăra i-a răspuns, cu un ușor zâmbet pe față, așteptând reacția profesorului:

- Sunt Carmen Diaz, arheolog, colaboratoare a muzeului. Și dialectolog.

Ernesto a făcut ochii mari, apoi a încercat să-și repare greșeala.

- Vă rog să mă scuzați, domnișoară. Nu înțelegeam de ce Fabio v-a dat dumneavoastră manuscrisul. Trebuie să vă mulțumesc pentru ajutor.

- Nu am făcut mare lucru, domnule profesor. Doar am verificat actualizarea făcută de Fabio. Lui trebuie să-i mulțumiți.

- Îi voi mulțumi, fiindcă m-a ajutat mult. Dar vă mulțumesc și dumneavoastră.

- Mă bucur că v-am putut ajuta.

Aroganța afișată de Carmen Diaz la sosire a dispărut, tânăra afișând o atitudine complet diferită: amabilă, deschisă, cu fața zâmbitoare și ochii plini de o lumină stranie. Era mulțumită că l-a pus în încurcătură pe tânărul profesor asistent. L-a mai văzut de câteva ori la muzeu și a remarcat, involuntar, alura lui sportivă,

eleganța și, de ce nu, faptul că era mai mult decât agreabil. „*Un tip bine!*” Era o constatare rămasă undeva, în subconștient. Constatare care era valabilă și acum, când i-a înmănat manuscrisul.

- Mă scuzați, trebuie să plec, i-a spus ea, îndepărtându-se, iar Ernesto și-a reluat munca alături de studentul lui, nerăbdător, totuși, să citească filele manuscrisului.

Câteva minute mai târziu, întors la masa lui de lucru, Ernesto a început să citească ceea ce i-a adus Carmen Diaz. Iar când au terminat de citit întregul text, a rămas profund impresionat.

Documentul era un raport, întocmit de cavalerul Raymond Saguàrdia, comandantul comanderiei Mas Deu din Provence și avea două părți, fiecare parte scrisă pe un pergament separat. „*Așa se explică existența a două pergamente, a înțelese el*”.

Prima parte, datată 12 decembrie 1307, a fost întocmită de comandant în castelului Miravet și descria modul în care el și luptătorii comanderiei sale au părăsit, pe ascuns, cazarma Mas-Deu din Provence, pentru a nu fi arestați de oamenii regelui Philip. Era o adevărată istorie a unor evenimente importante din viața templierilor, care continua cu descrierea primirii lor la comanderia din castelul Miravet, acțiunile pentru respingerea asediului instituit de armata regelui James II de Aragon și hotărârea cavalerilor, luată într-un final, de a se preda regelui. Ei justificau predarea armelor și a

castelului, fapt incredibil și nemaîntâlnit în istoria ordinului, prin aceea că nobilii cavaleri nu voiau să lupte împotriva armatei regale și să verse sânge creștin.

Cavalerul Raymond Saguàrdia descria, de asemenea, sentimentele de dezamăgire, chiar de revoltă la adresa Sanctității Sale Papa, pentru măsurile radicale luate împotriva ordinului. Descria și intențiile de viitor ale fiecăruia dintre cei treizeci și cinci de cavaleri templieri. Raportul se încheia cu fraza: „*pentru continuitate, acolo unde a început, tot acolo s-a întors!*”

„*Ce semnificație ar putea avea?*”, s-a întreat Ernesto la prima citire a textului adaptat la scrierea din zilele noastre. „*Un salut, o urare pentru camarazii lui?*”

A doua parte a raporului era scrisă cu un altfel de cerneală și datată 16 iunie 1314. Cavalerul Raymond scria că a fost lăsat să plece din Miravet și s-a întors la sediul lor din Mas-Deu, împreună cu toți membrii comanderiei, printre care și cavalerul comandant adjunct. Acest lucru a fost posibil deoarece comanderia Miravet a fost desființată *de facto*, iar castelul a fost donat de rege cavalerilor ospitalieri ai Sfântului Ioan de Ierusalim. Aflați sub protecția regelui Aragonului, Raymond și subordonații lui și-au putut continua activitatea ca membri ai ordinului templier și după capitulare, în 1308, cu toate că, ceva mai târziu, ordinul a fost desființat legal, prin bulă papală în 1312. În primăvara lui 1314, au venit la ei trei cavaleri ai noului ordin nobiliar, înființat de regele James, în cetatea

Montesa, de lângă Valencia. Membrii noului ordin erau aproape în totalitate templieri, de la diferitele comanderii, care au fost de acord să continue lupta de Reconquista. Cei care nu voiau, sau nu puteau lupta, erau primiți în mănăstiri și beneficiau de o pensie. El, Raymond, scria în raport, va participa împreună cu toți membrii comanderiei, cavaleri, capelani și sergenți, la luptă împotriva necredincioșilor mauri, atunci când regele avea nevoie de ajutorul lor. Textul se încheia cu aceeași expresie: „*pentru continuitate, acolo unde a început, tot acolo s-a întors!*”

Profesorul Ernesto de Colla a continuat să privească în tăcere pergamentul aflat pe masă, în fața sa, lăsându-se relaxat pe spătarul scaunului confortabil. Lângă el, în sală, unii dintre studenți sortau documentele, aruncându-și privirile peste conținutul lor, alții erau ieșiți cu diverse treburi. „*Tineri buni, de viitor*”, s-a gândit el, privindu-i cu simpatie. Apoi gândul i-a fugit departe, în timp, spre alți tineri din vremurile în care s-au întâmplat evenimentele descrise pe pergamentul din fața lui. Evenimente despre care a citit în lucrările pe care i le-a dat Fabio Garcia.

...La începutul secolului al 14-lea, în anii 1300, regele Franței, Philip cel Frumos, un om rău, lacom, cheltuitor, ca mai toți regii vremii, și-a golit visteria, în timp ce cheltuielile sale creșteau mereu. Taxe și impozite asupra populației, o tentație care a făcut din statele regale dușmanii oamenilor, nu mai putea pune, ajunsese la

limita suportabilului. Și totuși, avea nevoie de bani. Atunci s-a gândit să confişte banii, bunurile și proprietățile ordinului cavalerilor templieri, despre a cărui bogăție circulau multe legende. Pentru el nu conta faptul că membrii ordinului templier, timp de două secole, au apărat creștinătatea cu prețul vieții a zeci de mii de luptători dintre cei mai valoroși. Important era să găsească bani, mulți bani.

Prin câțiva procurori regali, a inventat păcate grele, printre care și erezia, declanșând apoi o persecuție teribilă împotriva templierilor, în frunte cu marele lor maestru, Jacques de Molay. În acest complot a fost atras și Papa Clement V, un om slab, duplicitar și fățarnic. Astfel că, în 13 octombrie 1307, armata lui Philip, armată creștină, a arestat majoritatea templierilor din regatul Franței, căutând banii și obiectele de tezaur ale comanderiilor templiere. Spre surprinderea tuturor, nu au fost găsiți nici bani, nici bijuterii și, cu atât mai puțin, tezaurele comanderiilor templiere. Bolnav de supărare, regele Philip a puruncit supunerea cavalerilor templieri arestați la cruzimi inimaginabile și nici în acest mod nu a găsit tezaurele. Și tot spre surprinderea creștinătății, Papa Clement a emis o bulă papală, la sfârșitul anului 1307, prin care cerea arestarea cavalerilor templieri în toate regatele creștine și cercetarea lor de către biserică pentru a stabili dacă aceștia se fac vinovați de erezie. Cei nevinovați, urmau să fie eliberați, iar cei vinovați erau pedepsiți de Inchiziție.

În acest context, la insistențele repetate ale Vaticanului, regele Aragonului și Cataloniei, James II, a poruncit arestarea templierilor de pe teritoriul regatului, inclusiv a celor din castelul Miravet, centrul unei mari și puernice comanderii. Majoritatea templierilor din regatele iberice, știindu-se nevinovați, au refuzat să se predea aproape un an, timp în care și-au apărat comanderiile cu prețul vieții.

La rândul său, regele James, la fel ca ceilalți regi iberici, convinși de nevinovăția templierilor, au găsit, în timp, o cale de compromis: aceea de a coopta o parte din templieri în ordinele cavaleriești existente, urmând ca în mod discret să înființeze alte ordine cavaleriești care să-i preia pe toți templierii, respectându-le chiar structura organizatorică. Acest lucru a fost determinat, în principal, de desființarea ordinului templier prin bula papală emisă în martie 1312.

Regele Philip nu a putut trece peste rușinea de a fi fost păcălit de templieri, astfel că a poruncit ca marele maestru Jacques de Molay și alți trei mai cavaleri să fie arși pe rug, lucru ce s-a întâmplat la 18 octombrie 1314, pe Île de la Cité. În momentul morții, marele maestru și-a proclamat nevinovăția și a chemat la judecata Domnului, până într-un an, pe regele Philip, pe Papa Clement și pe procurorul regal Guillaume de Nogaret. Era un adevărat blestem. Un blestem asupra lui Philip, ca dinastia lui și regalitatea să se stingă în Franța după a treispezecea generație.

„Este aproape de necrezut că blestemul lui de Molay s-a împlinit întocmai”, s-a gândit Ernesto intrigat.

Și tânărul profesor a rămas la fel de nedumerit de naivitatea și credulitatea maestrului de Molay în privința regelui Philip. *„Ce l-a determinat pe maestrul templier să se predea aceluia rege egoist? Nu numai că s-a predat, dar a predat întregul ordin cavaleresc, a sacrificat mii de oameni care i-au încredințat viața. A fost un erou sau un antierou, un credul?„*

Ernesto înclina spre credulitatea uimitoare a lui Jacques de Molay. Poate acesta s-a bazat pe faptul că era rudă prin alianță cu regele, i-a botezat acestuia unul din copii, Charles, care a decedat la vârsta de doi ani. Mai mult, cu o zi înainte de arestarea sa, maestrul de Molay a fost, alături de regele Philip, la înmormântarea cumnatei acestuia, Catherine de Valois. Deși avea destule informații despre intențiile lui Philip, Jacques de Molay nu le-a dat crezare. *„De ce? Dar ceilalți cavaleri din conducerea ordinului? Nici ei nu au conștientizat pericolul?”*

Profesorul Ernesto s-a întrebat și de ce a refuzat Jacques de Molay, în 1306, să fuzioneze cu Ordinul cavalerilor ioaniți, cavalerii de Malta de mai târziu. Din orgoliu? Din lipsă de viziune? Prin fuziune, ordinul ar fi existat poate și astăzi, cu întreaga lui structură administrativă, a cărei bază erau comanderiile. Ca, de exemplu, comanderia Mas-Deu, din Trouilla, de lângă Perpignan.

Din lucrările citite, Ernesto a aflat că aceasta era una dintre cele mai mari și bogate comanderii templieri, specializată în producție agricolă, viticolă și pomicolă, lucrând pentru aprovizionarea comanderiilor luptătoare din Țara Sfântă și Peninsula Iberică.

Înființată în anul 1136, comanderia a funcționat ca o casă templieră, având în subordine mai multe mici comanderii⁴. De aceea, Mas-Deu a avut un număr limitat de oameni, nu mai mult de treizeci, incluzând cavaleri, capelani și sergenți⁵. Din anul 1270, regiunea Perpignan a fost încorporată în Regatul Mallorca, parte a Regatului Aragonului și Cataloniei, condus de James II. Acest lucru i-a împiedicat pe oamenii regelui Filip să aresteze templierii din Mas-Deu în 1307.

În același an, 1307, comandantul Raymond Saguàrdia și templierii din subordinea sa au părăsit comanderia Mas-Deu și s-au refugiat în castelul Miravet, din provincia Tarragona, sediul unei alte importante comanderii.

La scurt timp, armata regelui James II a atacat castelul pentru a-i aresta pe templieri, dar aceștia au rezistat, sub comanda lui Raymond Saguàrdia, până în decembrie 1308, când s-au predat.

În noiembrie 1312, episcopul de Tarragona a proclamat nevinovăția templierilor, care au avut

⁴ J. Miret „, Casele templieri și ospitaliere în Catalonia”

⁵ Wikipedia, Enciclopedia liberă.

posibilitatea să intre în alte ordine cavalierești, să meargă la una din mănăstiri sau să se întoarcă la familie. Raymond Saguardia a participat la luptele de Reconquista, după care s-a reîntors la Mas-Deu, care fusese donată ordinului cavalerilor Ioaniți⁶. Aici a beneficiat de pensie până după anii 1330.

În următoarele două zile, manuscrisul i-a captat întreaga atenție profesorului de Colla. Un nume, pe care Ernesto l-a găsit în lucrările despre templierii din Mas-Deu, îi apărea mereu în minte. Era numele cavalerului Berenguer de Colla, mareșal al comanderiei Mas-Deu și, apoi, mareșal al comanderiei Miravet. Mai târziu, acesta a fost avansat ca mare ofițer al ordinului de Montesa. Ultima mențiune despre cavalerul Berenguer îl localiza prin anul 1355, în satul fortificat Prats de Mollo, regiunea Roussillon, alături de alți cavaleri ai ordinului de Montesa⁷.

„Cine a fost acest cavaler? Era o simplă coincidență? Coincidența de nume ar putea avea vreo explicație? Sau nu? Mai mult ca sigur este o coincidență. Am eu lucruri mai importante la care să mă gândesc. Coincidențe de nume s-au întâlnit mereu de-a lungul secolelor”, și-a îndepărtat el gândul.

Și totuși, pentru liniștea lui, trebuia să discute cu cineva. Cu cine oare? Cu șeful lui de catedră, doctorul

⁶ Wikipedia, Enciclopedia liberă.

⁷ Idem

Silgo Navátos, nu putea discuta un astfel de lucru și cu atât mai puțin cu alți profesori, colegi la facultate. „*Fabio Garcia! Da, cu el pot discuta*”.

I-a povestit lui Fabio gândurile sale, străduindu-se să-și ascundă interesul pentru această coincidență de nume, coincidență care sfida timpul. Fabio, la rândul lui, a acordat puțină atenție celor spuse de Ernesto, avea multe alte preocupări care să-i capteze interesul. Au convenit ca, dacă Fabio va întâlni, în lucrările pe care le studia, numele *de Colla*, să-l anunțe pe Ernesto, care să studieze perioada și contextul în care se vorbea despre personajele cu acest nume.

„*Puțin probabil să mai întâlnească acest nume în documentele istorice, dar, cel puțin, m-am liniștit în această privință*”.

Oarecum edificat asupra manuscrisului templier și a contextului istoric în care acesta a fost scris, Ernesto i-a solicitat o întâlnire profesorului Silgo Navátos, pentru a-l consulta asupra conținutului documentului. Și mai voia să-i ceară profesorului acordul asupra acțiunilor pe care urma să le întreprindă în viitor, la Miravet. Întâlnirea urma să aibă loc a doua zi, la institut, ziua când se termina și practica studenților.

*

În sfârșit, perioada de practică a studenților s-a terminat, spre bucuria acestora. Începea vacanța mult

așteptată. Înainte de despărțire, Ernesto de Colla le-a spus că, probabil, va avea nevoie de ajutorul unora dintre ei, într-o expediție științifică. Expediția, considerată o continuare a perioadei de practică, va fi undeva în apropiere de Tarragona și va dura aproape o săptămână. Studenții care vor să participe, vor comunica acest lucru secretariatului facultății.

După plecarea studenților, Ernesto s-a îndreptat spre biroul directorului institutului, profesorul doctor Javier de Montesa, un cunoscut om de știință. Secretara directorului fusese înștiințată de sosirea lui, astfel că l-a condus imediat în birou, unde se afla și profesorul Silgo Navátos.

Doctorul Javier de Montesa l-a primit cu amabilitate pe tânărul profesor asistent care, împreună cu studenții săi, au ajutat personalul institutului la catalogarea documentelor istorice. Profesorul Javier de Montesa avea o înfățișare distinsă. De vreo șaizeci de ani, înalt, slab, cu părul cărunt tuns îngrijit, fața prelungă și privirea pătrunzătoare, era un adevărat aristocrat al științei. Când ușa s-a deschis, profesorul s-a ridicat din fotoliu și l-a întâmpinat pe Ernesto cu mâna întinsă, zâmbindu-i amabil.

- Mulțumesc pentru sprijin, profesore de Colla, i-a spus el. Cafea, ceai, apă?

- Mulțumesc, domnule doctor. Un ceai, dacă se poate. Apoi, l-a salutat pe profesorul său, Silgo Navátos, care se ridicase și el din fotoliu.

- Domnule profesor, vă mulțumesc pentru că v-ați făcut timp să ne întâlnim.

- Îmi face plăcere să te văd, Ernesto. Și-mi face plăcere să-l întâlnesc și pe fostul meu coleg de facultate, Javier, i-a răspuns Silgo Navátos bine dispus.

După alte câteva minute de discuții amabile, Ernesto le-a povestit despre documentul templier pe care studenții l-au găsit în arhiva institutului. Când au auzit despre conținutul manuscrisului, cei doi profesori s-au privit surprinși unul pe celălalt, gest care nu i-a scăpat lui Ernesto. „*Așadar*”, s-a gândit el, „*documentul era cu adevărat important, după cum rezultă din reacția celor doi istorici reputați*”.

- Avem textul actualizat, a continuat Ernesto și m-am gândit să verific pe teren cele descrise de comandantul comanderiei. Dar este nevoie de aprobarea dumneavoastră, domnule profesor de Montesa, documentul aparținând institutului.

- Interesant! Unde este acum documentul? a întrebat doctorul Javier de Montesa.

- A fost predat imediat bibliotecii institutului, domnule profesor, împreună cu textul actualizat. O copie a textului actualizat este la mine, i-a răspuns Ernesto întinzându-i cele câteva coli de hâtie.

Directorul a luat copia textului și s-a întors spre colegul lui, profesorul Silgo Navátos.

- Vrei să vezi manuscrisul, Silgo?

- Bineînțeles, dacă ești atât de amabil. Mă interesează foarte mult.

- Așteaptă, te rog.

A comunicat prin interfon direct cu unul din bibliotecari și în câteva minute, manuscrisul templier în original era în mâna lui.

Ambii profesori s-au ridicat din fotolii și au examinat, unul lângă altul, cu o curiozitate profesională, fiecare papirus, sigiliul și apoi textele originale. În acest timp, Ernesto, stând în fotoliul său, îi privea intrigat pe cei doi profesori, surprins de interesul din ce în ce mai mare pe care aceștia îl acordau manuscrisului. La un moment dat, doctorul Silgo Navátos l-a făcut atent pe Javier de Montesa asupra unui pasaj din text, apoi s-au privit cu subînțeles.

Când au terminat de citit întreg textul original, cei doi s-au așezat în fotolii, gânditori, iar Javier de Montesa a pus manuscrisul pe masa-birou de lângă el.

- Cu cine ai mai discutat despre manuscris, Ernesto? l-a întrebat de Montesa.

- Cu Fabio Garcia și cu arheologul Carmen Diaz, i-a răspuns Ernesto.

- Carmen Diaz?

- Da, domnule profesor, Carmen Diaz este arheolog și dialectolog. L-am rugat pe Fabio să-mi actualizeze textul și el a solicitat-o pe Carmen Diaz să se ocupe de acest lucru.

- Bine. Vorbesc eu cu ei, i-a răspuns de Montesa.

Manuscrisul rămâne la mine și nu mai discutăm cu nimeni despre el. Ce spui, Silgo?

- Perfect. Mi se pare foarte bună ideea lui Ernesto de a verifica pe teren cele descrise de Raymond Saguàrdia.

- Unde, la Mas-Deu? l-a întrebat de Montesa.

- Și acolo, dar să înceapă cu Miravet. Aici, la fort este dezlegarea enigmei, i-a răspuns, pe un ton plin de convingere, profesorul Silgo Navátos.

- Ai dreptate. Și eu cred la fel.

- Ernesto, i s-a adresat profesorul Silgo Navátos, care crezi că este semnificația frazei *...,pentru continuitate, acolo unde a început, tot acolo s-a întors!*”?...

- Am doar o bănuială, a răspuns acesta. Asta după ce am studiat câteva lucrări despre templieri. Înainte de a se preda armatei regelui James II, cavalerii templieri au suspendat activitatea comanderiei, fără a o desființa și au ascuns simbolurile acesteia. În subteranele templului a început, în subterane se termină activitatea comanderiei lor. Sau a ordinului templier? Astfel încât, în orice moment, mai devreme sau peste veacuri, adevărata comanderie, cea originală și-ar putea relua activitatea temporar suspendată. Poate chiar și ordinul templier, cel original, înființat de Hugues de Payens, pe care niciodată nu l-au considerat desființat, ci doar cu activitatea suspendată.

Din nou, cei doi profesori s-au privit unul pe

celălalt. Se putea observa ușor că erau mulțumiți de răspunsul lui Ernesto, care le confirma, probabil, ceea ce gândeau ei înșiși.

- Poate ai dreptate. Pentru a cerceta castelul, ai nevoie de ajutoare. Profesorul Silgo Navátos l-a privit întrebător.

- Așa este, am nevoie de ajutoare. Cred că mă vor ajuta câțiva din studenții mei, nu mai mult de cinci. Și mai am nevoie de scanere, lanterne, unelte de arheologie.

- Dacă îmi dai o listă cu materialele necesare, în două zile le vei avea gata pregătite. Avem și la institut astfel de materiale, folosite pentru cercetările noastre arheologice, s-a oferit Javier de Montesa.

- Mulțumesc, domnule profesor, ar fi un ajutor mare pentru mine.

- Bine, organizează grupul și anunță-ne când poți pleca. Eu mă ocup de autorizațiile necesare cercetărilor de la castelul Miravet, i-a spus profesorul Silgo Navátos. Dar până la plecarea ta, vom mai discuta.

- Mulțumesc, domnule profesor. Acum, eu merg la bibliotecă să caut materiale despre istoria castelului Miravet, le-a spus Ernesto, ridicându-se din fotoliu.

- Foarte bine. Ne vedem cât de curând, i-a răspuns Silgo Navátos. Eu mai rămân puțin.

Dar a rămas în biroul directorului muzeului mai mult de o oră, discutând despre multe lucruri, inclusiv despre evenimentele descrise de Raymond Saguàrdia. Dacă Ernesto de Colla ar fi asistat la discuție, ar fi fost

mai mult decât uimit de ceea ce ar fi auzit acolo.

Ernesto avea însă altceva de făcut: să caute, împreună cu Fabio Garcia, două, trei lucrări de referință despre castelul Miravet și despre comanderia templieră de acolo. Și, mai ales, să vadă dacă Fabio a găsit date despre cavalerul Berenguer de Colla.

A găsit, bineînțeles, destule lucrări istorice despre castel, din care a ales câteva mai importante, pe care urma să le studieze în acele zile. Cât despre cavalerul templier Berenguer de Colla, Fabio nu a găsit nici o referință documentară. Așa că, oarecum dezamăgit, s-a grăbit să plece spre casă, obosit după o zi plină de evenimente.

*

După discuția purtată cu profesorii Silgo Navátos și Javier de Montesa, apoi cu Fabio Garcia, Ernesto de Colla s-a înapoiat acasă, având la el și trei din lucrările despre castelul Miravet.

Se făcuse seară, dar căldura zilei de vară se simțea încă, destul de bine. Aparatul de aer condiționat automat și-a făcut datoria, în apartament era o temperatură plăcută, așa cum a setat-o el. Nerăbdător să revadă documentele cu calm, în liniște, a făcut un duș și a îmbrăcat haine ușoare, de casă. Abia atunci a simțit senzația de foame și cum nu avea prea multe alimente în

frigider, a comandat prin telefon o cină ușoară, din pește și legume. Apoi, s-a așezat comod în fotoliu și a început să răsfoiască lucrările pe care le-a adus de la bibliotecă.

Din nou a întâlnit numele cavalerului Berenguer de Colla în una din lucrările despre castelul și comanderia Miravet.

„Cine ești, cavalerie Berenguer? Sau, mai bine zis, cine sunt urmașii tăi? Numele nostru arată oare o legătură ereditară dintre noi doi? Ești unul din strămoșilor mei? Să fie posibil acest lucru? Poate fi dovedit? Dar eu sunt istoric, știu cum pot cerceta documentele vremii și pot face acest lucru. Mai ales că este o problemă care mă privește pe mine, personal. Însă ceva mai târziu, după ce termin cercetările despre manuscrisul templier. Documente care au legătură și cu tine, cavalerie!”

Gândul acesta l-a făcut pe profesorul Ernesto de Colla să reflecteze asupra situației sale. Avea puțin peste treizeci de ani și era profesor asistent la universitate. O realizare profesională foarte frumoasă, de care era, temporar, mulțumit. Temporar, fiindcă își continua studiile istorice pentru a deveni unul din experții iberici în perioada evului mediu. Una din nerealizările lui, poate cea mai importantă, era familia. Nu a reușit, până la acea vîrstă, să-și găsească sufletul pereche, femeia pe care să o iubească, să poată împărți cu ea bunele și relele, să formeze o familie. A cunoscut câteva femei, ființe sensibile sau personalități puternice, dar nici una nu l-a

cucerit.

El, Ernesto, nu era prea sociabil și poate nu-i era dat încă să o întâlnească pe cea care-i va fi aleasa inimii. De fapt, el nici nu cunoștea adevărata viață de familie. Rămas orfan de mic, crescut de o rudă îndepărtată pe care a pierdut-o imediat după terminarea facultății, nu a cunoscut dragostea părintească și bucuria unui cămin fericit. Poate de aceea s-a dedicat studiului, devenind un om de bibliotecă, singuratic și a evitat pe cât posibil legăturile de durată cu colegele de facultate, sau cu alte femei, întâlnite la activități universitare. Se știa, la rândul său, puțin curtat de colegele din universitate, în ciuda faptului că arăta destul de bine. Puțin mai înalt decât media, cu înfățișare de sportiv, fața prelungă, tenul deschis și părul șaten, tuns scurt, avea o înfățișare mai mult decât agreabilă. Și, după cum spuneau unii, avea o prestață înnăscută, accentuată de încrederea de sine și privirea sa dominatoare, adeseori arogantă. Înfățișare pe care nu a considerat-o niciodată importantă, ceea ce nu l-a împiedicat să practice în mod regulat golful, ca o modalitate de a-și menține o bună formă fizică, sau să poarte, din orgoliu, numai haine de calitate, fiind permanent bine îmbrăcat. Era, desigur, ceva intuitiv care-l determina să fie mereu bine îngrijit, iar cine nu-l cunoștea, îl considera arogant. Nu era, în fond, decât o prestață ce venea din interiorul său. Și din singurătatea cu care s-a obișnuit.

Despre ascendența sa familială, nu s-a interesat

niciodată, deși a simțit uneori această nevoie. Știa că provenea dintr-o familie cu stare materială bună, ceea ce i-a asigurat banii pentru studiu și nevoile lui de zi cu zi. Însă altceva l-a marcat: faptul că nu avea un punct de plecare în viața lui, în devenirea sa familială. Nu avea un trecut al familiei, obiceiuri familiare, nu aparținea nimănui. Avea impresia că familia de Colla începea și se termina cu el. Nu a avut un cămin din care să plece și unde să se întoarcă atunci când simțea nevoia unui loc în care să se simtă în siguranță. Unde să aibă cu cine vorbi, să primească ajutor moral în momentele dificile. Se simțea singur pe drumul vieții, o singurăătate sentimentală permanentă care deja îl caracteriza, devenise cronică. Ceea ce nu l-a împiedicat să aibă o viață socială, pe care însă și-o controla cu atenție. Evita orice complicații personale care i-ar fi putut tulbura armonia intimă. Iar acum, odată cu apariția acelei posibilități de descoperire a strămoșilor săi, a primit exact ceea ce i-a lipsit: sentimentul de posibilă apartenență la o familie, cu părinți, bunici și străbunici.

Avea sentimentul că apăruse o posibilitate de a-și găsi însoțitori pe drumul vieții, că tradiția, care i-a lipsit până atunci, va înlocui vidul din trecutul său. Și acest sentiment putea să-i dea o altă perspectivă asupra vieții și viitorului său. Avea ce să transmită copiilor săi, iar pentru asta, trebuia să-și întemeieze o familie.

Practic, manuscrisul templier era pe cale să-i schimbe viața. Și să-i completeze personalitatea. Dar i-a

adus, însă și obligații. Să afle cine a fost templierul de Colla Saint-Just. Apoi, ca o consecință, era și obligația de a afla ce anume au ascuns vechii templieri în castelul Miravet, iar pe baza celor ce va găsi, să arate lumii cine au fost nobilii cavaleri templieri și ce valori spirituale, de curaj, credință, loialitate și compasiune au apărut și promovat aceștia.

Era obligația lui de a promova în continuare, trecutul, tradiția și vechile valori morale și spirituale ale vechilor și adevăraților locuitori spanioli. Urmașii vizigoților. Și, acum a avut adevărata revelație a profesiei sale, acum a înțeles că alegerea profesiei de istoric, profesor de istorie, nu a fost întâmplătoare, ci o determinare transmisă prin veacuri de străbunicii lui, pentru a face cunoscută istoria tumultoasă, dar eroică a locuitorilor spanioli. A adevăratei culturi spirituale, a valorilor și tradițiilor iberice transmise din generație în generație, a credinței și identității spaniole. Și de apărare, cu scrisul, a acestei istorii. De ce tocmai lui i s-a dezvăluit manuscrisul? Nu știa în acest moment, dar va afla. Era sigur de asta. Așadar, va pleca la Miravet cât mai curând posibil.

3. Miravet, în zilele noastre

Studentii profesorului Ernesto de Colla au parcurs drumul de la Barcelona până la Miravet, ceva mai bine de șaptezeci de kilometri, cu microbuzul. Fiind considerată o perioadă de practică, facultatea a fost de acord să suporte cheltuielile de deplasare și de cazare ale celor cinci studenți, doar profesorul plătindu-și singur costurile. Ultima parte a drumului, de-a lungul râului, mărginit de apă și de munte a fost de o frumusețe unică, studenții mutându-se toți la geamurile microbuzului pentru a admira peisajele pe unde treceau. Nu se mai auzeau glume și cântece, ca până atunci, ci doar exclamații de admirație.

Apoi, mașina a ieșit de pe drumul regional și a urcat pe o străduță până la pensiunea situată la marginea satului, la vreo două sute de metri de castelul Miravet. Deși era ora amiezii, studenții s-au grăbit să-și lase bagajele la pensiune și să urce la castel, renunțând să mai mănânce. Incitați de frumusețea castelului, ce se înălța falnic pe stânca abruptă, prăpăstioasă, mărginită de apele râului Ebre, erau nerăbdători să vadă panorama splendidă ce se deschidea în fața lor: râul, satul și munții înconjurători. Apoi, voiau să vadă și castelul, magnifica realizare medievală. Și nu au fost dezamăgiți. Era o

fortăreață mare, complexă, apărată de două rânduri de ziduri, cu două curți interioară suficient de mari și câteva alte construcții medievale, din piatră, rezistente la armele folosite în acele timpuri.

Custodele castelului, doctorul Adolfo Diaz, fusese înștiințat de sosirea lor, astfel că era pregătit să-i primească și să le acorde asistența de specialitate. Odată sosiți, Adolfo Diaz i-a condus, până aproape de înserare, peste tot, prin clădiri, pe ziduri și prin săli. Încântați de cele ce vedeau, studenții, viitorii specialiști în istorie, aveau mii de întrebări și voiau răspunsurile atunci, pe loc, fără a realiza cât de repede trecea timpul.

Într-un târziu, s-au pregătit de plecare spre hotelul pensiune, nu înainte ca Ernesto să ia planul detaliat al castelului, cu întregul sistem subteran de coridoare și încăperi. Voia să studieze planul subteranei, astfel încât, de dimineață, să înceapă munca de căutare a camerei secrete a templierilor încă de la primele ore. În același timp, trebuia să pregătească și aparatul cu ultrasunete, scannerul, pe care au primit-o de la facultatea de arheologie, prin institut.

Așa s-a și întâmplat. Pregătiți sub toate aspectele, Ernesto și grupul de studenți au început munca la primele ore ale dimineții. Activitatea s-a desfășurat organizat, efectuându-se o primă cercetare vizuală a holurilor și încăperilor subteranei, din partea de sud spre nord. De ce au început cu subteranele? Era planul de cercetare făcut de Ernesto, pe baza explicației ce a dat-o

expresiei folosită de comandantul templier pentru a indica locul ascunzătorii: „*pentru continuitate, acolo unde a început, tot acolo s-a întors!*” Se putea traduce într-un singur fel. Pentru ca ordinul templier și comanderia Miravet să-și continue existența, urmașii cavalerilor comanderiei trebuiau să caute ascunzătoarea în subterane. Ordinul templier a fost înființat de Hugues de Payens și alți opt cavaleri în Templul lui Solomon, din Ierusalim, mai exact în subteranele templului, care rămăseseră intacte după distrugerea templului de către Nabucodonosor, apoi, al doilea templu, de către romani. Deci, ceea ce era ascuns, s-a întors în subterane. În subteranele castelului Miravel, *templul comanderiei*.

Iar dacă una din comanderii își continua existența, în mod legal, după regulile Cartei Latine a Sfântului Bernard de Clairvaux, având stindardul, sabia comandorului, colanul comanderiei și cele două sfeșnice, atunci își va continua existența însuși ordinul templier, cel original. Cel autentic, tradițional, cel înființat de nouă cavaleri, conduși de Hugues de Payens, format din luptători ce proveneau din rândul nobilimii. Conform vechilor legi medievale, puteau fi cavaleri numai cei de viță nobilă, ceilalți, oamenii liberi, puteau fi sergenți templieri. Titlul de cavaler era și este el însuși un titlu nobiliar autentic.

- Înseamnă că deja știm ce să căutăm? s-a întrebat, cu voce tare, unul din studenți.

- Așa cred. Dacă aveți o altă sugestie, o vom discuta chiar acum, i-a răspuns Ernesto. Nu aveți nici o sugestie? Bine, Vom proceda așa cum am stabilit eu. Și mai cred că, potrivit stilului lor de a a-și crea ascunzători, templierii au ascuns obiectele într-o încăpere mascată prin construirea unui zid.

- Atunci, verificăm cu apartul toate zidurile laterale din subterană, pentru a depista eventualele spații goale.

- Așa vom face. Deci, să începem lucrul.

Subteranele se întindeau pe o mare suprafață, aproape cât suprafața construcțiilor ce constituiau fortul. Cercetarea lor cerea, deci, destul de mult timp, chiar dacă lucrau metodic, după planul de dispunere a castelului. În plus, trebuiau să-și asigure iluminatul fiecărei încăperi cercetate, măsuri de protecție a muncii, întocmirea planurilor de dispunere cu măsurători exacte și multe altele.

Doctorul Adolfo Diaz, custodele castelului și a întregului sit istoric Miravet, a adus doi tehnicieni, care să-i ajute pe studenți la montarea instalației electrice portabile, dar ritmul muncii de cercetare a subteranei, în prima zi, a fost sub previziunile lor. Lipsa de experiență era mult prea vizibilă. Acest aspect l-au discutat, Ernesto și Adolfo, seara, pe terasa hotelului, unde s-au întâlnit să guste din minunatul vin local.

Atunci au avut și prima discuție detaliată despre manuscrisul templier, despre fortul Miravet și modul în care a fost desființat ordinul templier, ceea ce a dus la

dispariția misterioasă a întregului tezaur al ordinului și tezaurele comanderiilor. Ernesto a rămas impresionat de vastele cunoștințe în domeniu ale lui Adolfo Diaz, lucru pe care i l-a și spus.

- Mă flatezi, Ernesto. Știi poate mai multe lucruri decât alții despre evul mediu și ordinele cavalezești, fiindcă m-am specializat în studierea acestei perioade. Nu știi însă atât cât aș vrea eu, de aceea studiez în continuare perioada evului mediu. Este o perioadă interesantă și misterioasă din istoria noastră, a ibericilor. De fapt, lucrarea mea de doctorat a avut ca subiect participarea ordinelor cavalezești la Reconquista în provincia Tarragona.

- Nu v-a interesat să predați la universitate, unde găsiți și materiale de cercetare istorică mai puțin cunoscute?

- Spune-mi, te rog, pe nume, doar suntem colegi. Despre munca la universitate? Am predat, cu ceva ani în urmă, poate voi reveni la catedră peste alți câțiva ani. Știi, când am venit la Miravet pentru documentare în vederea întocmirii lucrării de doctorat, m-am îngrozit de dezordinea pe care am găsit-o aici. Era un sit părăsit. Atunci m-am hotărât să preiau eu în administrare situl, să inventariez și să fac aici un adevărat muzeu în aer liber. Mi-au trebuit ani de zile să organizez muzeul, să fac o arhivă proprie, să introduc fortul în circuitul turistic și încă nu am terminat. Mai am multe de făcut aici. Mă bucur că ați venit voi, fiindcă împreună vom întocmi

planurile întregii subterane. Poate găsim și tunelurile de refugiu spre râu, despre care circulă destule legende.

- Spune-mi, te rog, câteva lucruri despre fort. M-am documentat înainte de a veni aici, dar insuficient.

- Ce pot să spun? Castelul Miravet se află la vreo 70 kilometri sud-vest de Tarragona, pe malul râului Ebro. El a fost construit pe sâncă de pe malul nordic al râului, pe ruinele unui fort vechi, maur, construit în secolul 8. Pe ruinele fortului, cavalerii templieri au ridicat fortul în secolul 13, după modelul forturilor din Țara Sfântă, având o formă dreptunghiulară. Locul este ideal pentru o bună apărare, pe stânca ce parcă se ridică din apa râului. Totuși, templierii au ridicat ziduri puternice, cu creneluri și turnuri de apărare, mai ales pe latura nordică, unde au săpat și șanțiri adânci.

În interiorul zidurilor, au fost construite mai multe corpuri de clădiri, din piatră, cu diferite destinații administrative, după modelul stilului cistercian al Sfântului Bernard de Clairvaux: capelă cisterciană, grajduri, depozite, turnul cu apă, grădină de legume, curți pentru ostași. Fiind sediul unei puternice comanderii, chiar o casă templieră cu mai multe comanderii mai mici subordonate comandorului, a avut o autonomie exemplară. A avut chiar un turn al tezaurului, unde se păstrau monedele din aur, bijuteriile și alte obiecte ale tezaurului comanderiei. Unul din turnurile de pe latura de nord, se numește la Torre de la Sangre.

Legenda spune că în anul 1308, armata regelui James II a asediat castelul pentru că templierii comanderiei Miravet au refuzat să se predea. Acolo, în acel turn, au fost uciși, pe timpul asediului, șase templieri, iar spiritele lor au continuat să apere castelul până în zilele noastre.

- Știu că după ce s-au predat, templierii au fost absolviți de orice vină de către biserică și mulți au continuat lupta de Reconquista, în cadrul altor ordine cavalierești, a spus Ernesto.

- Așa este, unii au continuat lupta, alții s-au retras la mănăstiri sau au plecat la domeniile lor. Castelul a fost donat cavalerilor ioaniți, deveniți mai târziu cavalerii de Malta.

- Am citit că cei doi comandanți, Raymond Saguàrdia de Mas-Deu și Berenguer Colla de Saint-Just, au luptat o perioadă de timp alături de regele James, apoi fiecare s-a retras la domeniul lui, unul la Mas-Deu, altul, Berenguer de Saint-Just, la Prats-de-Mollo, nu departe de Mas Deu.

- Da, i-a răspuns gânditor Adolfo Diaz, maestrul Raymond Saguàrdia și Berenguer Colla de Saint-Just s-au retras, în 1308 în Mas-Deu, unde au rămas șase ani, apoi, după moartea lui Jacques de Molay, în 1314, au venit la Tarragona și au fost primii cavaleri ai noului Ordin de Montesa.

Ernesto, schimbat la față, îl privea pe Adolfo uluit, cu ochii mari, neputând scoate nici un cuvânt.

- Ernesto, ce s-a întâmplat?

Adolfo l-a privit, surprins la rândul său de starea în care se afla tânărul lui coleg.

- Adolfo, ai spus Berenguer Colla de Saint-Just?

- Ai dreptate. Doamne, cum de nu am remarcat coincidența de nume? Să fie oare posibil? Să fie vreo legătură între familia ta și cavalerul Berenguer?

- Numele de Berenguer de Colla l-am întâlnit când am studiat documentația despre comanderia de Mas-Deu, i-a răspuns Ernesto. Este aceeași persoană cu Berenguer Colla de Saint-Just din Miravet?

- Fără nici o îndoială. Dar merită să faci o cercetare istorică despre Berenguer Colla de Saint-Just, să vezi dacă este strămoșul familiei tale.

- Voi face și eu, dar am avut rețineri până acum. Dacă voi avea o dezamăgire? În plus, vreau să termin cercetarea în legătură cu manuscrisul templier. După aceea, poate voi face cercetări.

- Merită să studiezi istoria familiei tale, crede-mă. Vei avea, poate, o surpriză, așa cum am avut și eu.

- Ce surpriză ai avut?

- Unul din strămoșii mei a fost cavaler de Montesa, provenit din ordinul templier. Este o mare satisfacție să știi că ai un strămoș care a contribuit la istoria regatului.

Ernesto l-a privit lung, în tăcere. Prin minte i-au trecut fel de fel de gânduri. Era oare posibilă descoperirea filonului familial al lui, al părinților și bunicilor săi? Era oare posibil să găsească strămoșii și să

scrie istoria familiei sale, istorie care se suprapune cu istoria provinciei? „Nu, nu este posibil. Ar fi prea frumos pentru ca să fie adevărat. Vise!”

Privindu-l, Adolfo l-a înțeles perfect, a înțeles frământările, întrebările, speranțele lui Ernesto. Acestea îl vor stăpâni încă mult timp, până când va avea un rezultat cert.

- Ernesto, te înțeleg. Cred că ai vrea să rămâi singur, cu gândurile tale. Oricum, sunt obosit, așa că eu voi pleca spre casă. Mergi și tu în cameră să te odihnești.

- Mulțumesc, Adolfo. Atât a spus Ernesto ridicându-se de pe scaun și s-a îndreptat spre intrarea în hotel, copleșit de gânduri. Întrebări, supoziții și speranțe, multe speranțe în legătură cu trecutul familiei sale.

*

Dimineața, studenții au ajuns pe rând la poarta castelului, fiecare cu câte un pahar cu cafea în mână, primite de la restaurantul hotelului. După fețele lor se vedea că au dormit destul de puțin, doar erau tineri și distracția era pe primul loc, în vacanță. Chiar dacă erau în practică, se considerau în vacanța de vară, lucru cât se putea de adevărat.

La poartă îi așteptau profesorul lor, Ernesto de Colla și doctorul Adolfo Diaz, custodele, amuzați de ceea ce vedeau.

- Și noi am fost studenți, Ernesto și știm cât de frumoasă era viața noastră atunci.

- Încă suntem studenți, Adolfo și avem o viață frumoasă. De aceea îi înțelegem atât de bine.

- Ai dreptate, învățăm tot timpul.

- Domnilor, doamnelor, vă propun să mai bem câte o cafea, li s-a adresa Adolfo Diaz. Fac eu cinste. Și, după ce ne mobilizăm forțele, începem lucru. De acord?

Aplauzele anemice ale studenților i-au arătat că propunerea lui era acceptată. Desigur, cu plăcere.

- Atunci, mergem în curtea mică, unde ne așteaptă cafea, apă și sucuri naturale.

În câteva minute, ocolind corpul principal de clădire al castelului, pe un drum foarte îngust, au ajuns în curtea mică, aflată în fața corpului de clădire destinat cazării cavalerilor din conducerea comanderiei. Aici, pe o masă așezată lângă peretele clădirii, se aflau filtrul de cafea, cești, pahare și sticle cu apă și sucuri.

În timp ce studenții se grăbeau spre masă, Ernesto s-a oprit privindu-l întrebător pe Adolfo.

- Un mod de a-i stimula pe tineri să lucreze cu mai multă plăcere, i-a răspuns acesta. Aici vor lua și prânzul. Dar să nu-mi mulțumești mie, ci fiicei mele. Este un obicei pe șantierele arheologice de a avea un mic bufet, cu toate cele necesare lucrătorilor.

- Să nu-mi spui că... a încercat Ernesto să vorbească, arătând cu mâna spre tânăra care-i aștepta.

Lângă masă, în mijlocul studenților, era Carmen Diaz care, se pare, avea un efect mobilizator asupra tinerilor. Aceștia discutau, veseli, cu domnișoara Diaz.

- Cine, Carmen? Este fiica mea. Dar de ce ești așa surprins? O cunoști?

- Da, am cunoscut-o la institut. Voiam să te întreb dacă ai chemat-o aici?

- Am chemat-o să te ajute la cercetarea subteranelor. Este arheolog, doctor în arheologie și un ajutor mai bun nu poți găsi. Mă bucur că a acceptat să vină.

- Și eu mă bucur că a venit să ne ajute. Doar că m-a surprins prezența ei aici, așa, inopinat.

- Mergem și noi să luăm o cafea? l-a întrebat Adolfo, mulțumit de surpriza pe care i-a făcut-o lui Ernesto. O surpriză plăcută, spera el.

La apropierea lui Ernesto și Adolfo, Carmen a pregătit două pahare cu cafea și le-a oferit celor doi, cu un zâmbet fermecător.

- Mulțumesc, domnișoară. Ernesto a luat cafeaua, privind-o insistent pe arhitectă. Mulțumesc și pentru că ai acceptat să ne ajuți. Chiar aveam nevoie de ajutorul unui expert arheolog.

- Este o plăcere să lucrez aici, acasă, dacă pot spune așa. În plus, am și eu doza mea de curiozitate și vreau să particip la descifrarea enigmelor templiere din situl administrat de *mi padre*. Și să fac parte, desigur, din echipă.

Vocea, cuvintele și expresia feței lui Carmen Diaz erau ale unei tinere fermecătoare, nu ale unui arheolog, iar faptul l-a uimit pe Adolfo. Privirea fiicei sale trăda nu obișnuita amabilitate, ci un fapt surprinzător pentru el: îl plăcea pe tânărul profesor Ernesto de Colla. Adolfo era martorul comportamentului unei fete mai mult decât fericite. Și nu știa cum să reacționeze. I-a privit atent pe fiecare: Carmen, cu fața roșie de o inexplicabilă emoție, continua să-l privească pe Ernesto, dar acesta părea că nu sesizează privirea și nu înțelege sentimentele tinerei. A băut din paharul cu cafea, relaxat, așteptând ca și studenții săi să termine băutura.

„Doamne, nu am mai văzut-o pe fiica mea să se poarte în acest mod. Este îndrăgostită și nu ascunde acest lucru. Când va auzi Carmina, mama, să vezi ce expresie va avea! Cât despre Ernesto, pare a fi un băiat bun, cu o bună pregătire și frumoasă educație. Cred că s-ar înțelege bine amândoi. Dar nu-l văd sensibil la sentimentele lui Carmen. Vom vedea ce ne aduce viitorul”.

Apoi, cu voce tare:

- Domnilor, doamnelor, li s-a adresat celor cinci studenți, trei băieți și două fete, este timpul să începem munca.

- Fetele o vor ajuta pe domnișoara arheolog să scaneze pereții, iar băieții vor face măsurătorile în încăperile subteranei pentru actualizarea planurilor, le-a

indicat Ernesto. Cred că tehnicienii au instalat deja circuitele pentru iluminare.

- Ernesto, este timpul să plec, am multe lucruri de făcut, i-a spus Adolfo. Dacă ai nevoie de mine, mă suni. Oricum revin cât de repede pot și cred că voi sta cu voi mai mult timp.

- Mulțumesc pentru ajutor, Adolfo.

Prezența lui Carmen Diaz a însemnat accelerarea ritmului de lucru. Era o profesionistă, cunoștea aparatura și știa exact ce trebuia să facă. Ernesto a rămas surprins de schimbarea atitudinii acesteia. Dacă afară, la sosire, a fost o fată încântătoare, deschisă, veselă, în subterane devenise un arheolog profesionist, exigent. Vorbea foarte puțin, strictul necesar, mânuia aparatele cu atenție și indica fiecăruia, chiar și lui Ernesto, ceea ce trebuia să facă. *"Un organizator de excepție"*, s-a gândit Ernesto, mulțumindu-i în gând lui Adolfo pentru inspirația de a o chema pe Carmen.

În pauza de amiază, când au ieșit în curte, Carmen a redevenit tână încântătoare, veselă, care relata istorii amuzante din timpul facultății sau de pe șantierele unde a lucrat. *„O fată de societate. Și frumoasă, trebuie să recunosc!”*

Ernesto a fost din nou surprins de schimbarea pe care o manifesta tână colaboratoare. Și abia acum a remarcat frumusețea ei, odată cu buna dispoziție molipsitoare. *„Care este cea adevărată? Profesionaista sau fata de societate? Sau adoptă o altfel de atitudine*

pentru fiecare împrejurare? Are o atitudine de lider, ea impune starea de spirit și toți o ascultă.”

Uimirea lui Ernesto nu a scăpat observației tinerei Carmen și nici atenția cu care acesta a început să o privească. Cu intuiția ei de femeie, a ghicit gândurile lui Ernesto și a bucurat-o faptul că i-a reținut atenția. A recunoscut, fără rețineri, față de ea însăși, că-i plăcea tânărul profesor, iar după ce s-a interesat de el, s-a îndrăgostit efectiv. Chemarea tatălui său la castel, pentru a-l ajuta pe Ernesto, a fost pentru ea un semn al destinului. Primul semn din viața ei că destinul i-a găsit perechea. Doar că bărbatul ales de destin încă nu știa despre acest lucru. *„Va afla, am eu grijă de asta”*, și-a spus ea. Iar acum, privindu-l pe Ernesto, a intuit că acesta a remarcat-o și, poate, începea să o simpatizeze. *„Pentru început, este bine”*.

În scurt timp, personalul firmei de catering a adus mâncarea pentru prânz, frumos ambalată, gata să fie servită. Ca din întâmplare, Carmen și-a găsit loc la masă lângă Ernesto, care a ajutat-o, politicos, să se așeze pe scaun. Apoi, glumele și buna dispoziție au pus stăpânire peste toți, atmosfera veselă, tinerească acaparându-l în totalitate pe Ernesto. Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi spus că era cel mai bun prânz din ultimii ani. Datorită lui Carmen, binențeles.

Ceva mai târziu, după o scurtă siestă, s-au întors la muncă, însă cu un Ernesto care o privea altfel pe Carmen. Situație care i-a bucurat pe amândoi. Ernesto,

fără să-și dea seama, era mai tot timpul lângă Carmen, privind ecranul scannerului. Simțea că apropierea ei îi făcea plăcere și, privind-o lucrând, o aprecia și mai mult. O apreciere profesională, care completa sentimentul de simpatie pentru ea. Dar mai important era faptul că ritmul de scanare a încăperilor și holurilor creștea, ceea ce însemna că foarte curând vor avea un rezultat, pozitiv sau negativ.

Abia în cea de-a treia zi, aparatul cu ultrasunete le-a semnalat existența unui spațiu gol în spatele zidului lateral al unei mari încăperi subterane, ce avea, cu secole în urmă, destinația de închisoare. Pe zidurile laterale se vedeau urmele cuielor și lanțurile unde erau legați prizonierii, în acel ev mediu, încă prezent în subterane, prin atmosfera lugubră a încăperilor, prin senzația stranie ce o răspândeau zidurile și obiectele temniței. Dar, cum deja se lăsa înserarea, au fost nevoiți să oprească lucrările, urmând ca a doua zi ele să fie reluate, eventual cu dărâmarea unei porțiuni din zid. Adolfo, prezent și el, ca de obicei la sfârșitul zilei de lucru, a fost de acord. De aceea, au stabilit ca a doua zi, la ora opt dimineața, să reia lucrările.

Carmen, ajutată de cele două studente, au demontat și împachetat aparatura, iar instalația electrică a fost decuplată.

- Aparatura o duceți în biroul meu, ca de obicei, le-a spus Adolfo Diaz studenților, care se grăbeau către ieșirea spre curte. Carmen, mergi cu ei?

- Nu, *papa*, merg cu voi. Te așteptăm să încui grilajul.

Intrarea în subteranele din partea de nord a castelului, era închisă cu un grilaj, care putea fi deschis parțial pentru a permite accesul echipelor de cercetători. De la poarta-grilaj spre ieșirea în curte era o scară din piatră cu vreo treizeci, patruzeci de trepte, destul de abrupte, pe care au urcat studenții.

- Ce crezi, Adolfo, zidul acesta chiar maschează ascunzătoarea? Sau este un zid de despărțire a încăperilor?

- După măsurătorile făcute în cele două încăperi alăturate și pe holuri, confruntate cu planul subsolului, apare o diferență de ceva mai bine de un metru. Înseamnă că ar putea fi un zid despărțitor. Acesta este al doilea zid de delimitare a încăperii secrete pe care o căutăm. Cred că acolo este ascunzătoarea. Ce spui, Carmen?

Ceea ce spunea Adolfo Diaz, era logic. După planul subsolului, întocmit în perioada modernă și actualizat de mai multe ori, confruntat cu măsurătorile făcute de studenți, spațiul dintre cele două ziduri era prea mic pentru o încăpere.

- Cred că ai dreptate. Spațiul este îngust, tocmai bun pentru o ascunzătoare. Dacă nu aveam aparatura modernă și măsurătorile exacte, nu am fi găsit niciodată ascunzătoarea.

- Deci, suntem toți de acord? a întrebat Ernesto. Măine deschidem ascunzătoarea.

- Eu voi contacta departamentul de patrimoniu pentru a ne autoriza lucrarea. Voi fi eu reprezentantul lor, dacă mă acceptă, iar în acest mod am acoperit și birocrăția.

- Mulțumesc, Adolfo. Și îți mulțumesc și ție, Carmen. Am emoții când mă gândesc la această ascunzătoare.

- Eu am emoții de fiecare dată când sunt pe cale să fac o descoperire pe șantiere, l-a încurajat Carmen. Este ceva firesc pentru orice om pasionat de istorie.

În timp ce se pregăteau să urce scările de ieșire din subterane, în fața lor, dincolo de grilaj, în obscuritate, câteva umbre, perfect vizibile au trecut fulgerător, pe holul interior.

Ernesto s-a oprit brusc, speriat. Nu era o simplă impresie, chiar a văzut acele umbre, printre gratii, în lumina slabă a serii. S-a întors spre Adolfo, care s-a oprit și el odată cu Ernesto.

- Adolfo, ce a fost asta?

- Spiritele celor care au trăit în castel. Fantomele templierilor, i-a spus Adolfo calm, cu o voce liniștită.

- Sunt fantome în castel? Credeam că prezența lor este o legendă. Chiar crezi în fantome?

- Doar le-ai văzut. Și eu le-am văzut de multe ori. Apar uneori și în prezența turiștilor, sau doar se spune că

apar, nu mi se pare nimic deosebit. Ne-am obișnuit cu fantomele noastre.

- Glumești, nu-i așa? l-a întrebat Ernesto, începând să urce scările. Apoi, către Carmen:

- Este adevărat, Carmen? Cum este posibil?

- Da, este adevărat, i-a răspuns Carmen, zâmbind calmă.

- Nu, nu glumesc, a continuat Adolfo. Doar ai auzit și tu de castelele locuite de fantome. Sunt spiritele ostașilor care au părăsit această lume subit și care continuă să-și îndeplinească misiunea de apărare a fortului.

- Nu știi ce să cred. Sunt agresive, periculoase?

- Fantomele nu au fost niciodată agresive, cel puțin nu în castelul nostru. Nici nu au avut motive să atace vizitatorii. O legendă care circulă de secole, cum ți-am mai povestit, spune că șase templieri, care au murit în lupta cu armata regelui James II, nu-și găsesc liniștea fiindcă au fost omorâți de creștini. Păzesc încă fortul și își așteaptă comandantul, care să-i conducă în continuare, în lupta lor. Ele sunt spiritele apărătoare, *paladinii* castelului.

- Incredibil!

- Așa spune legenda, nu fac altceva decât să ți-o relatez. Oricum, după ce plecați, vor rămâne pentru voi o vagă amintire, un fapt divers.

- Nu cred, a murmurat Ernesto. Pentru mine s-ar putea să fie mai interesant decât m-aș putea gândi acum.

- Eu cred în apariția spiritelor, a intervenit Carmen. Mi s-a întâmplat să văd și să aud manifestări...paranormale, inexplicabile pe șantierele noastre deschise la diverse situri istorice. Faptul că noi nu ni le putem explica nu înseamnă că spiritele nu există. Toate vechile învățături precreștine, păgâne și cele religioase susțin existența spiritelor și faptul că se manifestă și în lumea pământească.

Ernesto a privit-o îngândurat pe Carmen, în timp ce aceasta vorbea. El nu a fost preocupat până acum de acest subiect, încât să-l aprofundeze științific, rațional, dar nu putea face abstracție de cultura populară despre fantome. Cunoștea, de exemplu, legenda Melissei Isabela de Salou⁸, eroina catalană a luptei de Reconquista, devenită după moarte fantomă care ajută oamenii aflați în pericol. „*Spiritul este nemuritor, dar se poate manifesta în lumea pământească? Interacționează cu noi? Sau sunt doar simple legende populare? Cred că răspunsul ține de fiecare din noi.*”

Apariția, reală sau imaginară a acelor fantome și legenda povestită de Adolfo, l-au impresionat pe Ernesto mai mult decât și-a dat el seama, iar subconștientul său a receptat impresiile contradictorii produse de evenimentul neașteptat. Reală sau nu, legenda povestită de Adolfo despre cei șase cavaleri templieri, i-a rămas în minte și întreaga seară s-a gândit doar la templierii din castelul

⁸ Vezi Michael Riche-Villmont, *Fantomele din Tarragona*, ed. 2016.

Miravet, vechii templieri atât de loiali idealurilor și comandaților lor, credinței în numele căreia erau gata să facă sacrificiul suprem. Și foarte mulți cavaleri, *caballeros hidalgos*, templieri, membrii ai altor ordine cavaleriești, chiar l-au făcut, în numele identității culturale și spirituale iberice.

Seara, Ernesto și Carmen au petrecut-o împreună. S-au întâlnit în fața casei familiei Diaz, situată într-o zonă splendidă, pe malul râului. Era o casă veche, din secolul 19, pe două nivele, cu o grădină impresionantă, bine îngrijită.

Carmen a ieșit din casă punctuală, dar nu singură. Era însoțită de un câine frumos, un metis de ciobănesc german cu ogar englez. Avea constituția de ogar și culoarea de ciobănesc, un exemplar minunat.

- Lilá, aici! s-a auzit comanda și cățelușa s-a apropiat cuminte de prietena ei, așteptând să-i pună lesa.

- Bună, Ernesto, l-a salutat Carmen cu o bucurie evidentă. Îți prezint pe Lilá, prietena mea. Are doar un an și jumătate și s-ar putea să facă vreo impolitețe. Te supără dacă o iau cu noi la plimbare?

- De ce? Dimpotrivă. Mie îmi plac câinii. Lilá, vii la mine?

Lilá s-a apropiat de el cu prudență și după câteva momente de expectativă, l-a acceptat ca prieten. Din acel

moment, nu s-a mai despărțit de Ernesto, spre uimirea lui Carmen.

- Trădătoare, a șoptit ea, dar Lilá a auzit-o și a privit-o cu niște ochi uimitori, mari, iar privirea lor era de o profunzime mai mult decât umană, exprimând dragoste, loialitate și, poate, puțin reproș.

Ernesto s-a oprit mirat, privind-o pe Lilá.

- Ce câine este acesta? Vezi ce privire are? Ceea ce nu-ți poate spune, îți arată prin privire.

Lilá, înțelegând ceea ce a spus Ernesto, s-a lipit de piciorul lui și l-a săgetat cu o privire plină de dragoste și recunoștină.

- Ernesto, fetița mea te iubește! Înseamnă că ești un om foarte bun.

- Este un exemplu pentru ea, i-a șoptit Ernesto cățelușei.

Carmen nu a înțeles ceea ce a spus Ernesto, dar a intuit, iar privirea ei nu era mai prejos de cea a intuitivului câine.

Apoi, i-a povestit cum Lilá a fost părăsită pe câmp, lângă sat, de un așa zis om, cum a stat aproape un an singură, mâncând ceea ce găsea prin zonă, fără să părăsească locul unde a fost lăsată. S-a gândit că omul care a lăsat-o pe câmp, se va întoarce după ea și l-a așteptat un an întreg. Sau, poate, aștepta pe altcineva.

- Mai multe familii din localitate au încercat să o adopte, Lilá fiind un exemplar deosebit, a continuat să povestească tânăra, privind-o cu dragoste pe prietena ei,

cățelușa. Răspândea în jurul ei dragoste și loialitate, iar privirea ei umană, exprima tristețe, melancolie, dor după ceva ce părea pierdut pentru totdeauna. O blândește de om înțelept și o chemare pentru cineva necunoscut, plecat din viața ei. Era în așteptarea a cuiva, sau a ceva ce numai ea știa și care-i chinuia sufletul. Cred că știi, Ernesto, că și animalele sunt creație și copii ai Domnului, au suflet, sentimente, trăiri, pe care noi, oamenii, nu știm să le vedem. Sau nu vrem acest lucru.

Carmen a făcut o pauză, privindu-l pe Ernesto. Cuvintel ei, izvorâte din inimă și tonul convingător l-au impresionat profund pe Ernestă. Lilá, la rândul ei, o privea pe Carmen cu atâta dragoste, încât părea că voia să-i arate dăruirea ei deplină, totală și eternă.

- Povestea este ceva mai complicată, nu știu dacă o vei crede, Ernesto.

- De ce nu? Misterul, incredibilul, fac parte din viața noastră. Poate de aceea este viața atât de interesantă, fiindcă incredibilul și neprevăzutul sunt componente ale existenței.

- Bine! Cu ani în urmă, am avut un cățel, Brice, un foxterrier, vesel, pus mereu pe joacă, inteligent, crescut în familia noastră ca un copil. A crescut alături de mine și ne-a înfrumusețat viața tuturor, *mama* și *papá* fiind topiți după el. Iar eu, ce să-ți spun... Era viața mea. Era fratele și copilul meu, înțelegea tot ce-i spuneam și el, la rândul lui, ne arăta ceea ce simțea, dragostea și loialitatea lui. Nu puteam trăi cinci minute fără el. Mândru, cu

personalitate ca toți cei din rasa lui, avea un mers de cal pur sânge și o atitudine aristocrată. A fost îngerul casei noastre.

Vorbele lui Carmen erau pline de durere, iar lacrimile îi curgeau pe obraz, ceea ce l-a impresionat și mai mult pe Ernesto. I-a luat mâna tinerei și a mângâiat-o cu tandrețe. Ceea ce l-a uimit, a fost însă, altceva. Lilá, simțind durerea prietenei ei, s-a ridicat, sprijinindu-se de scaun și i-a lins obrazul, cu o dragoste incredibilă. Lilá i-a șters lacrimile, iar Carmen a îmbrățișat-o, într-un gest de contopire a două suflete gemene, om și animal. Un gest divin!...

După aceste momente de tandrețe, Lilá s-a așezat din nou la picioarele lui Carmen, fără a-și lua privirea de la aceasta.

- Inevitabilul s-a produs, a continuat Carmen, privindu-l în ochi pe Ernesto. Brice a îmbătrânit, iar în urmă cu cinci ani, după paisprezece ani frumoși, plini de fericire cât a stat cu noi, s-a întors în cer, pe câmpia luminoasă de la Podul curcubeu. Pierderea lui Brice a fost un dezastru pentru noi, am intrat în depresie și abia după câțiva ani am început să ne revenim. Am început să studiem vechile credințe despre moarte, paradis, lumea divină și reîncarnare, ca să înțelegem unde a plecat micul nostru Brice. Și ne-am rugat mereu ca Domnul să ni-l trimită înapoi, reîncarnat, despărțirea de el fiind mult prea dureroasă.

Am avut o mulțime de vise, atât eu, cât și *mama* și *papá*, în care apărea Brice, ceea ce ne alina durerea. De câteva ori, în visele noastre, vedeam cum apărea în casa noastră un cățel murdar de noroi. Era un metis, nu foxterrier, dar știam că era Brice. Sufletul lui avea o altă înfățișare decât cea pe care a avut-o el.

Au trecut, cum spuneam, cinci ani, dar discutam mereu despre Brice ca și cum era lângă noi. Ne-am revenit, știind că dacă nu-l vom mai avea în viața terestră, ne vom întâlni toți în cer, la Podul curcubeu, unde acesta ne aștepta pentru a trece puntea împreună, în eternitate, după cum spunea credința amerindienilor.

Iar când *papá* a auzit povestea lui Lilá, cea abandonată pe câmp, poveste spusă de un localnic, a mers împreună cu *mama*, să o vadă.

Reacția lui Lilá a fost uimitoare: în loc să se sperie, s-a apropiat și a pupat mâna mamei, după care a plecat cu ei spre casă. I-a așteptat timp îndelungat și i-a recunoscut imediat ca fiind prietenii ei. Când am văzut-o pe Lilá, am crezut că-mi perd mințile: l-am simțit pe Brice sub înfățișarea acestui cățel. Și ne-a dovedit că el este. Fără să o învățăm noi, a recunoscut curtea și grădina, și-a manifestat obiceiurile și tabieturile lui Brice, cu firea lui jucăușă. Își manifestă dragostea la fel ca Brice, aceleași gesturi de tandrețe și alint. Privirea ei, tristă, a început, treptat, să se schimbe, devenind mult mai expresivă în a-și arăta bucuria și recunoștința.

- Uimitor! a exclamat Ernesto, mângâind-o pe Lilá cu tandrețe. Este adevărata regăsire a familiei.

- Da, ai dreptate, Ernesto. Atitudinea ei de așteptare a fost uimitoare. Ne-a așteptat pe noi, familia ei. Cum să nu crezi în minuni? Din momentul regăsirii, Lilá a devenit, cum este și normal, răsfățata familiei, bucuria noastră, fericirea lui *mama* și *papá*. Și totuși, Lilá are un bun simț înnăscut, păstrează limitele unei politețe mai mult decât umane și face tot felul de ghidușii pentru a ne distra pe noi, prietenii ei oamenii. Dar și pentru a ne arăta cât este de fericită. Sau... de fericit!

După clipe de tăcere, de reflecție la ceea ce a relatat Carmen, treptat, atmosfera a devenit relaxantă, din nou, plină de veselie. Și au continuat să vorbească despre animăluțe, creații ale Domnului, ființe cu sentimente și intuiție mai profunde decât ale omului, ființe protejate din astral.

Impresionat de istoria înțelepteii Lilá, Ernesto i-a desfăcut lesa și toți trei, unul lângă altul, s-au plimbat pe malul râului. După ce au vizitat satul, cu frumoasele lui case, Biserica veche, ridicată de cavalerii ospitalieri în secolul 16, câteva mici ateliere-magazine cu obiecte din ceramică, s-au retras pe terasa un local cochet, chiar acolo, pe malul rapei.

În timp ce Lilá stătea cuminte lângă masă, privindu-i atentă ca să le înțeleagă cuvintele, Carmen, frumoasă, veselă, cu un șarm deosebit, a pus stăpânire pe

Ernesto. Acesta îi asculta istorioarele, glumele, relatările din timpul studenției și de pe șantierele arheologice, relatări pline de șarm. Era o plăcere să o vezi povestind și Ernesto o asculta cu interes și, de ce nu, cu o bucurie pe care nu a mai avut-o în prezența niciunei alte fete. Au vorbit, apoi, despre Miravet, despre templieri, despre spirite și fantome, uitând de trecerea timpului. Abia când unul din ospătari le-a spus că era ora închiderii, și-au dat seama că orele au trecut pe nesimțite, parcă mult prea repede.

- Carmen, cred că seara aceasta, petrecută cu tine, a fost cea mai plăcută seară. Scuză-mă, seara petrecută cu tine și cu înțeleapta Lilá. Mulțumesc!

Cuvintele au fost rostite din inimă, cu o mare încărcătură sentimentală, în timp ce se îndreptau spre casa lui Carmen. Abia după ce le-a rostit, Ernesto și-a dat seama că vorbele lui sunau a declarație de îndrăgostit. Și, el, profesorul, s-a simțit ca un adolescent de șaisprezece ani, speriat de propria declarație.

Carmen l-a privit zâmbitoare, sigură de sentimentele lui, de sentimentele ei. Dar nu se aștepta ca omul distant, rezervat, să devină atât de sentimental. Și i-a plăcut ceea ce el i-a spus. I-a plăcut și l-a prins de mână, apoi l-a sărutat ușor, tandru.

- Voiam să-ți spun eu același lucru, dar ... Mi-ai spus tu, primul. Uite, am ajuns acasă. Ne vedem mâine dimineață.

Și, din nou Carmen l-a sărutat, grăbită și a intrat pe ușa casei.

Lilá a lătrat scurt, ca un salut, apoi s-a grăbit și ea în casă, la ceilalți prieteni ai ei. Poate voia să le spună, cu ochii ei profunzi, că domnișoara Carmen este îndrăgostită de prietenul ei, profesorul.

Întors la hotel, după un duș relaxant, Ernesto a încercat să doarmă. Însă gândurile i-au zburat la povestea spusă de Carmen despre Brice și Lilá. Despre spiritele animalelor, despre reîncarnare... Mistere existențiale, mistere ale celor două lumi: lumea spiritelor și lumea pământeană. Știa că nimic nu a fost întâmplător, iar povestea lui Carmen ar fi putut fi un mesaj din lumea spiritelor. *Ar fi putut fi un mesaj, dar chiar era?...*Oare spiritele oamenilor se pot reîncarna? Dacă da, noii templieri sunt spiritele vechilor templieri medievali? Spiritele se pot manifesta și altfel în lumea pământeană, ca fante, de exemplu?

Într-un târziu, Ernesto a adormit greu și întreaga noapte a visat-o pe Carmen în subteranele castelului, pe templierii care l-au determinat pe el să vină în Miravet, a visat spirite, fante și tezaure ascunse în cetate. A văzut, în vis, scene din viața cavalerilor, așa cum cum au trăit aceștia, scene din luptele de apărare împotriva armatei regelui Jamais II, pregătirile pentru părăsirea castelului. I-a văzut pe cavalerii templieri plecând din Miravet, iar dimineața, când s-a trezit, a avut un sentiment de neliniște, de un pericol iminent ce-l pândea

de undeva de aproape. Sentimentul acesta era produsul imaginației sale? Nu știa de unde-i venea acel sentiment de neliniște, după seara frumoasă petrecută împreună cu tânăra arheolog. Fiindcă imaginile visului au fost mult prea reale pentru viziunile unui simplu vis. Și s-a mai întrebat, care din cavaleri era Berenguer de Colla? Întrebare care a rămas, pe moment, fără răspuns.

Și, când a ajuns la castel, împreună cu studenții, profesorul Ernesto de Colla se gândea tot la templieri, la fantezmele din fort și la senzația de pericol, care devenise obsesivă.

Carmen și Adolfo erau deja în curtea mică a castelului, lângă masa pe care erau cafea, apă și sucuri. Tânăra era parcă mai fermecătoare ca niciodată. Îmbrăcată cu pantalon salopetă de lucru, un tricou din bumbac de culoarea azurului, părul negru, frumos legat la ceafă, zâmbitoare, fericită, i-a întins lui Ernesto un pahar cu suc. Sub privirea ei afectuoasă, îngrijorarea lui Ernesto a dispărut instantaneu, bucurându-se de atmosfera plină de bucurie și optimism pe care Carmen o degaja. O privea admirativ și nu-și putea lua ochii de la fața ei luminoasă.

- Astăzi este ziua cea mare, domnilor, doamnelor, a auzit vocea lui Adolfo, care l-a adus la realitate. Am adus aparatul și putem începe lucrul. Sunteți pregătiți?

- Mai mult decât pregătiți, cred eu, i-a răspuns Ernesto. Suntem chiar nerăbdători, să vedem dacă vom găsi ascunzătoarea templieră.

- Încă nu am pregătit totul, a intervenit Carmen Diaz. Voi scana din nou încăperea din subterane și stabilim, apoi, măsurile de siguranță, ca să preîntâmpinăm orice accident.

- Mulțumesc, Carmen, a confirmat Adolfo spusele ei. Apoi, către profesor:

- Dar tu, Ernesto, cum te-ai simțit după întâmplarea de aseară? Ai visat fantomele?

- Ce întâmplare? Noi nu știm nimic. Povestești-ne, domnule profesor.

- Adolfo, povestește-le domnilor despre fantome și legenda castelului. Face parte tot din istorie doar, istoria locului, pe care și ei trebuie să o cunoască.

- Vă spun pe scurt, fiindcă trebuie să începem lucrul. Avem timp după aceea să comentăm toate legendele locului.

Și le-a povestit, pe scurt, tot ce știa el despre legendă și fantomele celor șase cavalerilor, iar studenții l-au ascultat cu ochii mari de uimire.

- Vom vedea și noi fantomele? a întrebat unul din ei, ca un spirit de glumă. Poate ne vor ajuta să găsim ascunzătoarea.

- Nu cumva să apere ascunzătoarea și să ne facă necazuri, i-a răspuns un alt student. Am mai auzit istorii despre spirite rele, care au atacat oameni.

- Gata, la lucru, domnilor, doamnelor, a pus capăt discuțiilor Ernesto. Doar pentru asta suntem aici, refuzând să le mai răspundă la multele întrebări. Logice și normale, chiar necesare pentru ca studenții să afle o parte din enigmele locului.

Cei doi tehnicieni, care s-au ocupat de instalația de iluminat, i-au urmat în subterane, purtând unelte necesare pentru demolare.

După ce a scanat aproape jumătate de oră peretele vestic al încăperii subterane, Carmen s-a apropiat de Adolfo și Ernesto.

- Nu am sesizat nimic deosebit. Știi că ascunzătorile făcute în evul mediu erau protejate de diferite sisteme, destul de rudimentare, adevărate curse, care să-i ucidă pe eventualii musafiri nechemăți. Pe profanatori. Prin scanare, aici nu am sesizat așa ceva. Lățimea încăperii este de un metru și douăzeci de centimetri și se întinde pe întreaga lungime a zidului. Am mai văzut obiecte, multe obiecte printre care și metale. Cred că sunt monezi și arme acolo. Vă propun să scoatem câteva pietre din zid, pentru a vedea dacă este, într-adevăr ascunzătoarea pe care o căutăm, sau altceva.

- Arată-ne unde începem să scoatem pietrele.

- Aici, la colțul încăperii, unde nu este pericol de surpare.

Animați de legenda auzită despre cavalerii castelului, studenți au lucrat cu entuziasm, ajutându-i pe tehnicieni să spargă zidul tare, din piatră, comentând, în

același timp, ceea ce au auzit mai devreme. Comentarii pline de haz, așa cum știau tinerii să-și exprime părerile, prin glume de tot felul. Cu grijă să nu aducă prejudicii structurii de rezistență a zidului și pentru a-l putea reface la terminarea cercetărilor, au scos mai mult de zece pietre mari și spațiul deschis astfel l-au asigurat cu o scândură și doi piloni.

În încăperea s-a lăsat o liniște deplină. Au încetat și glumele, toți așteptau curioși rezultatul cercetării încăperii ascunse de zidul spart.

Carmen Diaz, care avea experiența unor prospecțiuni anterioare pe diferite șantiere arheologice, a intrat prima în încăperea secretă. A pășit precaută prin deschizătura din zid și a cercetat încăperea folosind lanterna. La lumina lanternei, se vedea spațiul de peste un metru lățime, ce se întindea pe toată lungimea încăperii în care se aflau ei, așa cum, de altfel, arătase și aparatul de scanat. „*Spațiul este mascat perfect, ceea ce dovedește încă odată talentul de constructori ai templurilor*”, s-a gândit Carmen. „*Au instala și vreo cursă împotriva căutătorilor de comori?*”

Carmen a cercetat din nou pardoseaua făcută din dale mari de piatră cioplită, apoi zidul și tavanul. Pe celălalt perete al ascunzătorii, erau multe lăzi din scânduri cioplite, ferecate cu bare metalice, așezate cu grijă unele peste altele, de la pardosea până aproape de tavan. Undeva la mijlocul încăperii, se vedeau deasupra lăzilor, mai multe obiecte învelite cu material textil de

culoare deschisă, un fel de pânză din care erau făcute, pe vremuri, robele și mantiile cavalierești.

- Gata, m-am edificat, cred că putem intra.
- Intru eu primul, s-a oferit Ernesto.
- Scuză-mă, te rog, dar eu sunt profesionistul.
- Ai dreptate, Carmen. După tine.

Carmen Diaz, luminându-și drumul cu lanterna, a înaintat doi pași dincolo de deschizătura din zid, pentru a-i face loc și lui Ernesto să intre în mica încăpere. Adolfo rămăsese în dreptul deschizăturii din perete, luminând și el interiorul ascunzătorii.

O senzație acută de pericol l-a cuprins pe Ernesto și a simțit cum aerul începe să vibreze; umbre, multe umbre zburau nebune prin mica încăpere. Din instinct, a aruncat lanterna și cu ambele mâini a prins-o pe Carmen de mijloc, s-a întors și a aruncat-o în afara ascunzătorii prin deschizătura din zid.

Ultimul lucru pe care l-a auzit Ernesto, a fost un zgomot infernal, asurzitor ce venea de undeva de deasupra lui, din tavanul micii încăperi, ascunzătoarea templieră și o durere insuportabilă i-a cuprins tot corpul.

După câteva momente, durerea a dispărut și o senzație de bine, de bucurie a pus stăpânire pe el. S-a ridicat încet, plutind lin, de sub mormanul de pietre sub care era și s-a lipit de tavan. Sub el, Adolfo și studenții au început să îndepărteze grămada de pietre, mutându-le în cealaltă încăpere, cea mare. Ceva mai târziu, de afară,

să auzeau slab sirenele ambulanțelor, apoi, din ce în ce mai tare.

Încet, fără nici un regret, s-a ridicat trecând prin zidurile fortului, până când marea lumină cerească l-a învăluit cu strălucirea ei plăcută. Ajunsese în Împărăția credinței sale, unde părinții lui îl aștepau, cu siguranță.

4. Lumea spiritelor

Zgomotul sinistru al pietrelor care cădeau din tavanul ascunzătorii templierilor, i-au îngrozit pe cei aflați în încăperea mare a subteranei. Au văzut cum lanterna a căzut din mâna lui Ernesto și, aproape în același timp, trupul lui Carmen, aruncat cu o putere incredibilă, l-a izbit pe Adolfo, aflat chiar în dreptul deschizăturii din perete. Amândoi, tatăl și fiica, au fost aruncați înapoi, pe pardoseaua din pământ. Studenții și cei doi tehnicieni au sărit să-i ajute și, în timp ce Carmen, amețită de căzătură, era ridicată, a șoptit:

- Capcana, avea o capcană. Un tavan fals din piatră, pe care nu l-am văzut.

Atât de încet a rostit aceste cuvinte, încât Adolfo a fost nevoit să o întrebe de două ori la ce anume făcea referire, ce voia să-i spună.

- Ernesto, unde este Ernesto? au fost ultimile cuvinte pe care le-a rostit Carmen înainte de a se lăsa, din nou pe podea, epuizată de emoții, de teamă și de lovitură.

Numele lui Ernesto, rostit de Carmen, i-a mobilizat pe toți cei prezenți, făcându-i să se grăbească spre grămada de pietre și să le arunce în încăperea mare, pentru a-l scoate pe profesor de sub dărâmături.

- Să ceară cineva ajutor. Semnal pentru telefonul mobil avem afară, în curte, s-a auzit o voce și una din fete s-a grăbit spre scări.

- Carmen, poți sta în picioare? a întrebat-o îngrijorat Adolfo, ajutând-o, din nou, să se ridice.

- Pot, o să-mi revin imediat, *papa*, dar trebuie să-l salvăm pe Ernesto.

- Facem tot posibilul, am chemat și ajutoare. Totul va fi bine, vei vedea.

Carmen l-a privit lung, neîncrezătoare, dar nu a spus nimic. Dacă tatăl ei credea asta, era bine, ea însă nu credea.

Până când au ajuns membrii echipei de salvare, tehnicienii și studenții au degajat spațiul din ascunzătoare și l-au scos pe Ernesto, aducându-l în încăperea mare a subsolului. Era fără cunoștință. Abia l-au întins pe pardosea, încet, cu grijă când, spre satisfacția lor, zgomotele pașilor paramedicilor s-au auzit pe scări. În câteva momente, cu mișcări calme, precise, profesioniste, aceștia au început procedura de resuscitare și acordare a primului ajutor. Totul a durat mai mult de jumătate de oră, apoi l-au dus la ambulanță, pentru a-l transporta la spital.

Carmen, la rândul ei, a primit îngrijirile medicale chiar acolo, în subsolul castelului, dar a insistat să-l însoțească pe Ernesto la spital. În cele din urmă, i-a fost acceptată dorința, urmând ca și ea să fie din nou consultată de medicii de specialitate.

Adolfo Diaz, profund marcat de cele întâmplate, a hotărât să suspende prospectarea ascunzătorii templiere și a sigilat subteranele, urmând ca la o dată ulterioară să reia lucrările de cercetare.

Trebuia însă să mai facă unele lucruri, cât mai urgent. Astfel, a format un număr de telefon, așteptând ca cel apelat să-i răspundă.

- Excelență, i-a spus el interlocutorului, aici, la Miravet, a avut loc un accident pe timpul cercetării ascunzătorii. Da, vă explic.

Și, i-a făcut interlocutorului o descriere detaliată a celor petrecute în subterane.

- Părerea mea? Am făcut o greșeală elementară nesesizând capcana pe care frații noștri din trecut au montat-o. Da, ritualul de azi noapte a decurs bine și toate semnele au fost pozitive. Nu, *paladinul* nu a participat, nu am considerat necesar să-l chemăm fiindcă eu am fost recunoscut ca *paladin apărător*, după cum știți.

- Vă voi ține la curent cu starea de sănătate a profesorului, acum știu doar că starea lui era gravă la plecarea spre spital. Desigur, la Tarragona se va ține missa pentru el, chiar în seara acesta. Să-l sun și pe Monseniorul? Îl sunați dumneavoastră, Excelență? Să știe că tot ceea ce este în încăperea templieră din castel, va fi în siguranță. Îl voi aștepta pe *paladin* noaptea aceasta, așa cum spuneți. Să vină la mine acasă. Bine! La revedere, Excelență!

Terminând convorbirea, Adolfo a rămas îngândurat, privind curtea mică a fortului. S-a așezat pe unul din scaunele de la masa din curte și și-a pus apă într-un pahar. Abia atunci și-a dat seama cât de sete îi era. Privirea i-a fost atrasă de umbrele ce pluteau deasupra scărilor spre subterane. Acele umbre păreau agitate. *„S-a întâmplat ceva ce le-a nemulțumit, le-a supărat. Cred și eu. M-au recunoscut și totuși...Unde am greșit?”*

A simțit cum un frison rece îi străbate corpul. *„Doamne, cum am putut face o astfel de greșală? În loc să intru eu în încăperea secretă, i-am lăsat pe Carmen și pe Ernesto, doi străini, să cerceteze ascunzătoarea templieră. Am crezut că dacă am fost recunoscut, dacă m-au acceptat în acel loc, însoțitorii mei erau în siguranță. Eu, eu am permisiunea să intru acolo, eu am permisiunea să pun mâna pe obiectele lăsate moștenire. Trebuie să-l anunț pe Excelența sa!”*

Adolfo a format din nou numărul de telefon pe care nu avea voie să-l salveze în memoria telefonului său.

- Excelență, tot eu sunt. Știu de ce s-a produs accidentul. Da, i-am lăsat pe tineri să intre primii în încăpere, deși nu aveau această permisiune de la *paladini*. Doar eu am fost recunoscut cu drept de succesiune, eu am permisiunea de a intra în ascunzătoare și a pune mâna pe obiectele sacre, ceilalți au fost considerați intruși, deși am fost cu ei.

- Acum știți și dumneavoastră ce ce trebuie să fac, Excelență. Da, și eu cred că este bine să cunoașteți situația în detaliu. Am înțeles, Excelență! La revedere!

Ceva mai liniștit, a mai format câteva numere de telefon, comunicând câtorva persoane ceea ce urmau să facă în cursul zilei și a serii. Apoi, s-a ridicat de pe scaun, îndreptându-se spre corpul de clădire administrativă. Și-a aruncat privirea spre scările subteranei, unde parcă vibra aerului. *„Se vor liniști în curând. Excelența sa și Monseniorul din Madrid au puterea de a liniști lucrurile, oamenii și spiritele.”*

Starea lui Erneso părea a fi foarte gravă, procedura de resuscitare a continuat și în mașina salvării, în drum spre spital. Ajunși la spital, rănitul a fost preluat de medicii de la secția de reanimare, starea lui fiind, în continuare gravă, fără nici un semn de ameliorare. Era în stare de comă.

Carmen, după ce a fost consultată și ea de medici, a plecat spre sala de așteptare, unde a rămas să primească noutățile despre Ernesto. Cum acesta nu avea rude, ea se considera cea mai apropiată persoană de el, fiind în măsură să-și dea consimțământul pentru orice eventuale măsuri operatorii.

Carmen nu a avut prea mult timp să-și pună gândurile în ordine, fiindcă ușa camerei de așteptare s-a deschis și a intrat mama, doamna Carmina Diaz. Puțin

mai înaltă decât Carmen, suplă, brunetă, cu fața prelungă, părul tuns ceva mai scurt, îmbrăcată cu un costumăș ușor de culoare galben muștar, avea o înfățișare elegantă. Însă înfățișarea ei nu putea ascunde îngrijorare ce o stăpânea.

- Mama, mulțumesc că ai venit, i-a spus Carmen în timp ce o îmbrățișa.

- Ce s-a întâmplat? Cum te simți? Ai fost rănită?

S-au așezat amândouă pe una din canapele, mama ținându-i mâna în mâinile ei. Mâna lui Carmen tremura ușor, semn că aceasta era foarte tensionată. Chiar speriată de situația în care se afla Ernesto.

- Nu, mama, nu am nimic. M-a salvat Ernesto, aruncându-mă din calea pietrelor ce cădeau din tavan.

- Dar cum s-a întâmplat, draga mea?

- Am intrat amândoi într-o încăpere să o cercetăm și o parte din tavanul fals s-a prăbușit peste noi. Ernesto abia a avut timp să mă împingă afară din încăpere, el nu a mai putut să se salveze. A fost vina mea, mama. Trebuia să prevăd că în încăpere era instalată cel puțin o capcană. Este profesia mea, mama, trebuia să verific și să reverific totul, doar sunt arheolog. Nu știu unde mi-au fost gândurile, nu mă mai recunosc.

Doamna Diaz a privit-o atentă. *„Carmen se învinovățește pentru accident, ceea ce o va distruge dacă viața tânărului se va pierde. Dar mai este ceva, ceva care-mi scapă, nu pot înțelege”*.

- Carmen, draga mea, nici un profesionist din nici un domeniu, nu este infailibil, nu poate face totul în meseria sa fără să greșească. Asta, dacă tu ai greșit cu ceva. Gândește-te că nu aveai cum să prevezi totul. În plus, nu ai fost singură. Și tata, dar și profesorul ar fi trebuit să se gândească la o capcană, doar și ei sunt profesioniști. Deci, te rog, liniștește-te. Nu ai nici o vină pentru această întâmplare nefericită.

Spusele mamei aveau logică, acest lucru trebuia să-l recunoască și Carmen. Dar se învinuia, cel mai mult, de faptul că s-a lăsat copleșită de sentimentele de simpatie față de Ernesto și nu și-a mai îndeplinit normal atribuțiunile profesionale. Iar acest lucru nu-l putea discuta cu nici o persoană, nici măcar cu mama. *„Dar, oare, am numai simpatie față de Ernesto? Simpatia nu mă poate distra de la îndatoririle profesionale. Înseamnă că sunt îndrăgostită?..”* Gândul aproape că a speriat-o. *„Cine este Ernesto? Îl cunosc destul de bine? Dragostea mă poate face să-mi schimb modul de viață? Să mă gândesc mai mult la el decât la mine? Doamne, ce complicată este viața! Și tocmai acum îmi vin aceste gânduri.”*

. Ea, tânăra cu o personalitate puternică, distantă, foarte pretențioasă și exigentă cu toți, începând cu propria comportare, se simțea înfrântă, într-un fel, de propriile ei sentimente. Lucru de neacceptat! Va putea să-și controleze sentimentele, să-și păstreze modul de viață pe

care să-l armonizeze cu Ernesto și cu modul lui de viață?

Evita, însă, să se gândească la cel mai important lucru: Ernesto era, după cum se părea, foarte grav rănit. Va putea fi salvat? Va reveni la viață? Și în ce condiții? Dacă accidentul va avea urmări grave asupra lui și va rămâne cu afecțiuni psihice sau fizice? „*Doamne iartă-mă, nici nu vreau să mă gândesc la așa ceva. Cum să moară Ernesto?*”

Corpul i-a fost cuprins de frisoane, iar fața i s-a albit de spaimă. Domana Diaz a privit-o speriată, la rândul său.

- Carmen, îți este rău? Chem un doctor!

- Nu, mama, doar m-am speriat la gândul că Ernesto ar putea muri.

În vocea ei se simțeau toate sentimentele și temerile ei: dragoste, teama de a-l pierde pe Ernesto, teama de viitor, speranța. Și, desigur, doamna Diaz a înțeles totul, cu simțul ei de mamă.

„*Fetița mea îl iubește pe tânărul profesor și îi este teamă să nu-l piardă pentru totdeauna. Sărmana, ce tragedie se poate petrece! Doamne, ajut-o să fie bine!*”

Ce putea să-i spună? Multe lucruri, care să o liniștească. Și acest lucru l-a și făcut, au vorbit mult, doamna Diaz încercând să-i aducă puțină liniște și optimism.

În timp ce ele vorbeau, a ajuns la spital și Adolfo Diaz. Sosirea lui a avut un efect benefic vizibil asupra lui

Carmen și a doamnei Carmina Diaz. Părea că a preluat el o parte din supărarea și nelinirea lor, ca un adevărat ocrotitor al familiei.

- Papa, îmi pare rău de cele întâmplate, i-a spus Carmen, îmbrățișându-l.

- Nu a fost vina ta, draga mea. Eu sunt vinovat fiindcă v-am lăsat pe voi să intrați primii în acea încăpere. Puteam și ar fi trebuit să cercetez dalele din piatră înainte de a intra voi. Dar, faptul este consumat. Să așteptăm cu încredere ca Ernesto să-și revină.

- Crezi că-și va reveni?

Din nou, întrebarea lui Carmen, rostită repede, trăda întreaga ei stare de spirit: teamă, puțină speranță și...dragoste!

Surprins, deși nu ar fi trebuit să fie, Adolfo a privit-o întrebător pe doamna Carmina, iar aceasta a confirmat, cu o mișcare ușoară din cap, ca și cum ar fi spus: "*Da, asta este, nu avem ce face. Fetița noastră îl iubește pe profesor. S-a întâmplat, din fericire sau din nefericire, nu știu încă!*"

Ce-i putea răspunde Adolfo fiicei sale? Trebuia să o încurajeze.

- Binențeles! Nu cred că rănilor sunt grave, ne-ar fi spus medicul acest lucru. Se va face bine cât de curând.

- Doamne ajută! a spus Carmen, cu o mare ușurare.

Avea încredere în tatăl său, care i-a spus întotdeauna adevărul. Simțea că el are o personalitate puternică, o forță care ar fi putut muta munții din

loc. Vede și ce influență avea asupra oamenilor, iar de-a lungul timpului a sesizat că tatăl său nu era un simplu custode al unui fort pe jumătate ruinat, ci un adevărat om de știință, cu legături în rândul unor oameni suspuși. Iar când au primit confirmarea că sunt urmașii unor *nobles chevaliers*, *caballeros hidalgos*, care au trăit în ținuturile nordice ale Cataloniei de astăzi, cu peste zece secole în urmă, a realizat de unde le venea, tatălui și ei înșăși, acea putere interioară, voința și prestanța înnăscută. Asupra tatălui său, ca și asupra ei, a avut o influență deosebită și misterioasă putere pe care o emana fortul Miravet, unde tatăl său a venit când ea avea doar nouă ani. Așa se explica, poate și de ce și-a ales profesia de arheolog, adevărat căutător al istoriei și misterelor comunităților umane.

*

Ernesto a simțit un șoc, apoi o durere în tot corpul. Ultimul lucru pe care l-a perceput, înainte de această durere, fost zborul spre lumina aceea divină, ireal de plăcută, relaxantă, liniștitoare, lumină care s-a stins treptat, lăsând să-l cuprindă neantul, în care, efectiv, s-a pierdut.

Din acel neant, s-a trezit înconjurat de o lumină slabă, un fel de ceață, iar durerea difuză i-a cuprins corpul, o durere persistentă, de care ar fi vrut să scape cât mai repede. Și, atunci, a regretat lumina care-i aducea

starea de bine, de fericire, stare cum nu a mai cunoscut până atunci. O stare fără gânduri, fără griji, fără trecut și fără viitor, o stare în care ar fi vrut, atunci, să stea o eternitate. Acum, îl dorea tot corpul, nu se putea mișca, nu putea deschide ochii și parcă și gândurile îi erau amorțite. „*Lumina divină, unde este lumina?*” a fost singurul lui gând.

Și durerea a dispărut. Dar, în locul luminii, i-au apărut imaginile unui film. Era el, în frageda copilărie. Nu s-a recunoscut, nici nu avea cum, dar știa că era el. Și-a văzut părinții, fericiți alături de el, nou născut, care plângea și râdea. Imaginile s-au succedat, aducând la suprafață, de undeva din subconștient, sau din astral, scene din viața lui care, probabil, l-au marcat fără ca el să conștientizeze niciodată acest lucru. A crescut, a început să vorbească, să meargă, să cânte. A văzut o familie fericită, care trăia într-o casă mare, undeva pe pantele unui deal cu livezi de măslini, nu departe de o mare aglomerare de case. Domeniul lor, loc al fericirii.

Și, dintr-o dată, s-a văzut într-o casă străină, alături de o doamnă necunoscută. „*Mama, papa, unde sunt?*” „*Au plecat la Domnul, de unde au grijă de tine*”, i-a răspuns doamna. „*Aici, pe pământ, am rămas noi doi. Domnul m-a ales pe mine să te iubesc și să te ocrotesc*”. „*Vreau și eu la Domnul, cu mama, cu papa!*” „*Vei merge acolo, dragul meu, dar mai târziu, când El te va chema. Nu putem merge acolo când vrem noi. Trebuie să*

ne iubim și să fim fericiți aici noi doi, Domnul m-a ales să fiu mama ta și tu copilul meu.”

Abia mai târziu a înțeles Ernesto cât de bun a fost Domnul, care i-a dat o mamă minunată, în persoana mătușii sale. L-a iubit și ocrotit până când Domnul a chemat-o la El. A crescut, fiind mereu un norocos. Cineva de acolo, de sus, îl ocrotea. Și i-a condus pașii, făcând din el un om așa cum au fost și părinții lui, onești și credincioși.

Pe neașteptate, s-a pierdut în neantul care l-a cuprins din nou. Neantul fără timp, fără spațiu, fără conștiință de sine.

Cât a durat dispariția în neant? Câteva momente, o eternitate? A simțit durerea care i-a cuprins din nou tot corpul. Ar fi vrut să plece din corpul cuprins de durere, să zboare spre lumină, iar gândul i s-a împlinit. Atunci, durerea a dispărut ca prin farmec, iar filmul a reapărut, cu alte imagini. Imagini vechi, dintr-un timp de mult trecut. Era în fața porții de intrare a fortului-mănăstire Mas-Deu și-i privea pe cei aproape treizeci și cinci de ostași care ieșeau pe poartă în goana cailor. Fiecare din ei purtau mantii albe, cu crucea roșie pe ele. I-a însoțit pe ostași până la porțile castelului Miravet, drumul lor durând doar câteva clipe. Imaginile succesive i-au arătat cum trăiau ostașii care apărau fortul de pe malul râului Ebre, viața lor dură, plină de privațiuni dar, în același timp, aflată în armonie cu cerul și pământul, cu spiritul și credința. Imaginile i-au arătat, apoi, cum s-au desfășurat

luptele pentru cucerirea fortului de către ostașii regelui James II și eroismul templierilor care se apărau. Imagini pe care le-a perceput atât de reale, încât a participat afectiv la luptă, se afla, cu spiritul, printre templierii de pe zidul fortului și participa la ceea ce se petrecea în jurul lui.

Pe zidul de apărare, unul dintre comandanții apărătorilor lupta alături de câțiva din oamenii săi, încercând să împingă scara pe care au urcat atacatorii. Lupte dure, dramatice purtate între creștini, între templieri și ostașii regelui James. Oamenii din jurul comandantului căutau să-l protejeze pe acesta, cu scuturile, împotriva săgeților dușmanilor, a loviturilor de suliță. Doi, trei din asediatori au ajuns pe zid și unul din ei a aruncat sulița spre comandant. Cei din grupul de apărători ai fortului, templierii, au încremenit, urmărind din priviri sulița aducătoare de moarte. A încremenit și Ernesto, sau spiritul lui, care asista la acea dramă. „*Atenție, ferește-te!*” s-a îngrozit neputincios spiritul călător al lui Ernesto. Fără nici un efect, nici nu avea cum să-l ajute pe comandantul aflat în fața morții. „*Doamne, ajută-l!*” a strigat spiritul lui Ernesto și, incredibil, minunea s-a înfăptuit. Spiritul lui Ernesto a zburat fulgerător și a prins din zbor sulița ucigașă, oprindu-i mișcarea în fața pieptului cavalerului. Ceea ce s-a petrecut, i-a uluit pe toți, atacatori și apărători, gândindu-se că Domnul a trimis un înger să oprească lupta fratricidă. „*Berenguer, ești rănit?*”, s-a auzit un

strigăt puternic. „Nu, frate Raymond, îngerul păzitor m-a salvat!”

Parcă marcat de efortul făcut, Ernesto, gândul sau spiritul lui, ce o fi fost, a dispărut în neantul ce-l aștepta. Neantul de la marginea universului, aflat între paradis și purgatoriu.

Apoi, durerea a revenit, semn că neantul încă nu vrea să-l primească. Ernesto a încercat să-și conducă el însuși gândul, sau spiritul, să nu se mai lase purtat spre necunoscut. „Necunoscut? Toate au legătură cu mine, cu viața mea pe pământ! Da, viața mea pământeană, vreau înapoi, la viața mea, Te rog, Doamne!”

Atunci, rugămintea i-a fost, din nou: a încercat și a reușit să deschidă ochii, dar i-a închis repede, lumina i se părea prea orbitoare.

- Își revine, domnule doctor, a auzit o voce.

- Foarte bine! Am făcut toți o treabă bună!

„Un spital, sunt la spital!..”

Cineva i-a deschis pe rând ochii, verificându-i pupilele cu o lumină puternică.

Mai târziu, după un timp nu prea îndelungat, aproape conștient, Ernesto și-a mișcat ușor mâinile, apoi picioarele și a deschis ochii, așteptând să se obișnuiască și cu lumina din salon. În timp ce-și mișca o parte a corpului, a început să-și amintească ceea ce s-a întâmplat la castel.

- Carmen, unde este Carmen? A șoptit cu voce înceată. Vreau să o văd.

- Ce spuneți, domnule doctor? a întrebat cineva.
- Chemați-o pe Carmen și dați-i haine pentru salon.
- Mulțmesc, doctore, a șoptit Ernesto. Sunt grav rănit?

- Încă nu știu, tinere, vom vedea mai târziu. Dar, după primele semne, nu ai răni grave. Sunt bucuros că te-ai trezit. Și încă destul de repede.

După câteva minute, Carmen, îmbrăcată cu halat alb și purtând bonetă, a intrat în salonul de reanimare, dar s-a oprit în ușă. La semnul făcut de doctor, s-a apropiat de Ernesto.

- Carmen, ești bine? a șoptit Ernesto.

- Da, dragul meu, tu m-ai salvat. Mă bucur că și tu te simți bine.

- Acum, când te văd, mă simt mult mai bine. Carmen, voiam să-ți spun că pentru tine, merită să mă întorc la viață. Te iubesc, asta vreau să-ți spun.

Carmen a făcut ochii mari, uimită. Apoi s-a aplecat și l-a sărutat pe buze, apăsând, ca și când voia să-i dea viață din viața ei, energie și putere ca să-și revină cât mai repede.

- Acesta este cel mai bun medicament, a spus doctorul zâmbind. Domnișoară, cred că ai salvat bolnavul. Acum, scuză-ne, te rog. Veau să-i fac toate analizele.

*

Când a fost anunțat de Adolfo Diaz despre accidentul de la fortul Miravet, doctorul Javier de Montesa, directorul Institutului de istorie, a rămas pe gânduri. Doctorul Adolfo Diaz era un om bine pregătit, un comandor inițiat în cele cinci ritualuri, având toate cunoștințele necesare pentru protecția sa și a celorlalți, un om cu puteri depline. „*Ce s-ar fi putut întâmpla la Miravet pentru ca spiritele paladine să reacționeze în acest mod? Fiindcă accidentul a fost provocat de ele, nemulțumite de intruziunea oamenilor. La fel cum fac spiritele din casele și castelele bântuite. Nu le-a cerut permisiunea? A spus că a procedat așa cum cer legile nescrise ale lui Iosuwah⁹, marele preot al templului ridicat de înțeleptul Solomon, conducătorul spiritelor paladine, apărătoarele templelor și ale templierilor.*”

Javier de Montesa nu găsea nici o explicație pentru incident. Nu accidentul în sine îl preocupa, ci faptul că *paladinii* din lumea spiritelor nu au acceptat una din rugămințile *paladinilor* pământeni. Lucru care nu s-a mai întâmplat până atunci între actualii cavaleri templieri și spiritele vechilor templieri. Fiindcă cei de acum sunt urmașii celor din trecut.

Javier cunoștea bine istoria ordinului templier. Strămoșii lui, cei din familia de Montesa, *nobles chevaliers*, stabiliți în peninsulă încă din 1137, deveniți apoi *caballeros hidalgos templarios*, au continuat tradiția

⁹ Vezi Michael Riche-Villmont, „Chemarea templului secret, ed.2015

ordinului lui Hugues de Payens și Saint Bernard de Clairvaux. Cea care s-a transformat în tradiția lor de familie, la fel ca familiile altor cunoscuți ai săi, printre care Adolfo Diaz, Silgo Navátos și, mai nou, Ernesto de Colla (însă fără ca acesta să știe).

După desființarea ordinului templier în 1312, comanderiile și-au continuat existența în cadrul Ordinului de Montesa, apoi s-au transformat în comanderii simbolice secrete, care uneau urmașii vechilor nobili templieri. Pentru apărarea lor și a familiilor acestora, s-a înființat un corp aparte de templieri, numiți *paladini*, sau *apărători*. După moarte, spiritele lor au continuat să-i apere pe templieri, manifestându-se ca fantome ce bântuiau forturile deținute cândva de templieri și unde erau ascunse relicve, tezaure sau tăblițe și pergamente cu secrete importante pentru ordin.

Paladini au acționat, destul de des, în apărarea și a altor oameni aflați în pericol de moarte, dar puțini știau acest lucru. Ei aveau puteri cu totul extraordinare, dobândite prin inițiere misterioasă, ezoterică, la fel ca inițierea la care a fost supus Hugues de Payens¹⁰.

Așadar, întâmplarea de o gravitate deosebită, trebuia discutată cu Monseniorul, care va lămuri, cu siguranță, cele întâmplăte, puterile lui ajungând până în lumea spiritelor. Lumea în care se aflau Hugues de

¹⁰ Vezi Michael Riche-Villmont, *Misteriosul templier Hugues de Payens*, ed. 2015.

Payens, Saint Bernard de Clairvaux și mulți alți frați ai lor.

Ar fi bine, totuși, să se consulte și cu Silgo Navátos, să-i afle părerea.

Gândurile lui Javier de Montesa au fost întrerupte de sunetul telefonului. Era Adolfo Diaz, care a găsit explicația incidentului: în încăperea secretă au intrat doi străini de ordin, nu Adolfo, cum era normal. Acest lucru l-a liniștit complet, o bucurie imensă l-a copleșit pe înțeleptul și puternicul Javier de Montesa. O uriașă greutate i s-a luat de pe suflet. Și totuși, trebuia să-l informeze pe Monsenior, la Madrid, să știe și el ce s-a întâmplat. Și să hotărască viitorul tânărului Ernesto de Colla.

„Da, trebuie să hotărască Monseniorul deși, după ceea ce știu eu, a hotărât deja strămoșul lui, Berenguer de Colla Saint-Just. Așa cum spiritul lui Ernesto de Colla l-a salvat pe strămoșul său de la moarte, cu secole în urmă, tot așa l-a salvat acum spiritul lui Berenguer pe strănepotul lui, recunoscând în el pe îngerul care i-a salvat viața pe timpul asediului. Uriașe și de neînțeles sunt misterele care ne conduc viețile și destinele. Cum sunt viețile și destinele fiecăruia dintre noi, urmașii vechilor nobili cavaleri. Noi înșine nobili cavaleri. Cum este destinul tânărului Ernesto, schimbat și îndrumat de un simplu manuscris. Aș vrea să aflu, deși este aproape imposibil, cum a apărut acest manuscris în calea tânărului? Și a noastră, în definitiv? Mister!”

*

La câteva zile după accident, Ernesto a părăsit spitalul, fiind, după părerea sa, pe deplin refăcut. Psihic, da, era refăcut datorită lui Carmen, dar fizic, mai avea nevoie de câteva zile de recuperare.

Medicii au constatat că, în privința accidentului lui Ernesto, s-a întâmplat un miracol. În ciuda cantității mari de pietre, bolovani, care au căzut peste el, nu a avut nici o fractură, nici o contuzie mai gravă, doar o comoție medie, care a dus la pierderea cunoștinței. Lucru inexplicabil pentru ei, medici experimentați.

Cât timp Ernesto a fost internat în spital, dar și după externare, Carmen a stat aproape în permanență cu el, purtând discuții interminabile pe cele mai diverse teme. De la istorie la artă și de la arhitectură la muzică, dar întotdeauna cu referire la ei doi. Însă, nu doar ceea ce discutau era important pentru ei, pentru viitorul lor, ci sentimentele lor, trăirile, legăturile nevăzute care-i uneau. Fiecare din ei știa deja că viitorul lor nu putea fi decât comun, unul alături de celălalt, că întâlnirea lor era hotărâtă de Cel care le-a stabilit destinul.

Ernesto a găsit și un motiv întemeiat pentru a-și prelungi șederea în Miravet: echipa de cercetare științifică nu a terminat de prospectat încăperea secretă din subsolul castelului, cercetarea subteranei urmând să se desfășoare, în continuare, câteva zile.

Tânărul profesor se bucura și de prezența frumoasei Lilá. Ca și Carmen, pe care o însoțea întotdeauna, cățelușa Lilá a devenit o prezență aproape permanentă la hotel, unde stătea Ernesto după externare. Iar gesturile, joaca ei și atitudinea afectuoasă au stimulat însănătoșirea lui Ernesto, rolul animalelor în astfel de cazuri fiind științific recunoscut. Astfel că, după cele câteva zile de odihnă, Ernesto se simțea în Miravat ca acasă.

Adolfo venea și el, zilnic, la hotel și discutau despre ceea ce-i preocupa, istoria fortului, templieri și, în general, despre subiecte istorice. Adolfo s-a dovedit a fi o adevărată enciclopedie și, de multe ori, era completat și de Carmen, care participa la discuții, astfel că pentru Ernesto întâlnirile constituiau adevărate lecții. Auzea lucruri despre care nu s-a scris încă în niciuna din cărțile de istorie.

Vorbind despre viața socială, Adolfo și Carmen au rămas surprinși de tradiționalismul lui Ernesto. Acesta considera că un om putea accede în societate, pe o anumită traptă valorică, doar dacă îndeplinește câteva condiții: o bună instruire, o bună educație și un bun caracter. Trăsături care-l fac pe om valoros în colectivitate, capabil să contribuie la progresul colectivității sale, bazându-se pe vechile obiceiuri, tradiții și cultura locului. Și, bineînțeles, pe credință. Nu pe religie, ci pe credință, resortul intim și personal al fiecărui om, ceea ce potențează energiile lui creative. Nu

poate fi egalitate între oameni decât dacă au simțul responsabilității, educație și caracter, altfel unii vor rămâne în urma celorlalți, a celor instruiți și educați. Fiecare trebuie să facă ceva bun, măcar pentru el însuși, nu să aștepte mereu de la alții. Și mai era un lucru la care ținea Ernesto: la trecut, la tradiții, la obiceiurile locului, la credința lor comună, care dau identitate comunității respective. Altfel, se ajunge la situația Turnului Babel, cel din orașul Babilon al regelui Nimrod.

„Are și nu are dreptate”, s-a gândit Adolfo. „Societatea modernă are și aspecte pozitive, mai ales tehnice, dar și negative, de ordin moral, care nu țin ritmul cu tehnica și informatica”.

Ernesto avea, însă și destule alte lucruri la care să se gândească, lucruri neînțelese pe care și le-a amintit din perioada cât a stat în comă. Despre viață și moarte, despre zbor și lumină, despre neant. Dar și despre fortul Miravet, asediu, lupte și...participarea lui la evenimentele din fort. Ar fi vrut să le înțeleagă, să le găsească o explicație, dar erau prea misterioase pentru el. Cu cine ar fi putut discuta? Cu un psihiatru? Sau cu oameni care înțeleg altfel lumea, omul, cerul? Misterele de dincolo de oameni și de înțelegerea lor? Dar unde poate găsi astfel de oameni? Erau în afara preocupărilor lui, a cunoștințelor sale.

Astfel de gânduri îl copleșeau atunci când rămânea singur și-l preocupa faptul că nu va putea găsi, poate niciodată, răspunsurile pe care le căuta. Ca om de știință,

obișnuit să caute răspunsuri la enigmele istoriei, accepta cu greu o astfel de înfrângere. Însă era norocos că a întâlnit-o pe Carmen, care-i aducea optimism și bucurie în viața lui de om de bibliotecă, căutător de răspunsuri.

Au trecut trei zile și Ernesto s-a simțit mult mai bine, pregătit să-și reia cercetările în subteranele fortului, alături de echipa de studiu.

În acest timp, Adolfo a mai vorbit de câteva ori la telefon cu Excelența sa și au convenit asupra modului în care va fi cercetată încăperea templieră. Au stabilit ce vor face cu obiectele ce vor figăsite acolo, un aspect esențial al întregii operațiuni de cercetare a fortului. Având toate autorizațiile necesare în privința eventualelor obiecte care s-ar afla în acea încăpere, puteau relua cercetările în orice moment. Pentru început, obiectele urmau să fie transportate la muzeul din Tarragona și inventariate.

Astfel că, dimineața devreme, Adolfo și Ernesto, însoțiți de șapte muzeografi sosiți din Barcelona și din Tarragona, au coborât în subteranele fortului. Adolfo și muzeograful au intrat cu mare grijă în încăperea secretă, luminată bine cu ajutorul unei instalații electrice profesionale. În acest timp, Ernesto și Carmen au așteptat nerăbdători în sala mare, fosta temniță medievală. A fost, de altfel hotărârea lui Adolfo, luată după discuția cu Excelența sa.

Până la orele amiezii, muzeografi au scos din mica încăpere șase lăzi, destul de grele și câteva obiecte învelite în pânză, vechi mantii albe, purtate de cavalerii templieri ai vremii. Acele mantii erau uzate, fuseseră purtate o lungă perioadă de timp, după cum se putea vedea cu ușurință, ceea ce însemna că importanța acestora era uriașă în zilele noastre. Specialiștii vor încerca să preleveze mostre pentru testul ADN. Cine știe? Poate le vor găsi urmașii acelor nobili cavaleri.

Lăzile urmau să fie deschise în condiții speciale de către cercetătorii din Tarragona și Barcelona, dar obiectele puteau fi scoase chiar de Adolfo din mantiile de protecție. Lucru pe care l-au și făcut acolo, în fosta temniță. Și, în fața lor, la lumina becurilor instalației electrice provizorii, au apărut obiecte de o valoare inestimabilă. Primul, era spada de mare comandor al comanderiei Miravet și comandant al prioratului de Aragon, înscrisă cu text în latină și crucea templieră, pe lama de oțel de Toledo. Mânerul din aur era prins în apărătoare din oțel, care avea, împreună cu lama, forma de cruce. Spada a aparținut cavalerului Raymond Saguàrdia, comandor de Mas-Deu, comandor de Miravet și comandant al templierilor din regatul Aragonului și Cataloniei. Au mai găsit colanul comanderiei Miravet, din aur și argint, prins de un lanț din oțel, două sfeșnice cu câte trei brațe, după modelul sfeșnicilor din templul lui Solomon, precum și alte câteva obiecte de ritual.

- Este primul set complet de ritual templier, despre care am auzit că ar fi fost găsit până acum, a spus Adolfo entuziasmat. Îți dai seama, Ernesto, ce tezaur am găsit?

- Cred că și în lăzi este un adevărat tezaur, abia aștept să văd ce conțin acestea. Se poate reface ritualul după obiectele ce le-am găsit?

- Cu ceea ce știm din documentele vremii și cu ceea ce avem aici, cred că putem descrie, destul de precis, modul de desfășurare a ritualului ezoteric din acea vreme. Aș putea amenaja o sală specială aici, în muzeul castelului, folosind obiecte originale și copii ale celor pe care le-am găsit. Dacă adaug și legenda cavalerilor, pot prezenta într-o formă atractivă și interesantă istoria medievală a fortului. Mai avem câteva obiecte ale cavalerilor ospitalieri, numiți și de Malta, care au preluat castelul după desființarea ordinului templier. Îți dai seama ce lucruri minunate putem face aici în viitor?

Entuziasmul lui Adolfo li s-a transmis și celorlalți, care au propus tot felul de modalități de organizare a muzeului. Vreo trei s-au oferit chiar să vină la castel, ca muzeografi, măcar cu program redus. Asta până vor găsi muzeografi permanenți pentru fortul Miravet.

Discuțiile le-au fost întrerupte brusc. Becurile au început, la un moment dat, să ardă cu intermitență, ca și cum s-ar fi produs un scurt circuit la instalația electrică, apoi s-au stins. În încăperea subterană, semiobscură, muzeografii au rămas uimiți, speriați la gândul că

legenda castelului ar fi adevărată și fantomele celor șase *templieri paladini* ar putea apare lângă ei. Apoi, au izbucnit strigăte și toți au urmărit câteva forme cețoase, de un alb închis, fusiforme, care au plutit în încăpere și au dipărut în deschizătura făcută de cercetători în zid. O liniște sinistră s-a lăsat după apariția acelor forme eterice.

- *Paladinii*, domnilor, s-au auzit cuvintele lui Adolfo și, aproape imediat, becurile s-au aprins din nou.

- Doamne, fantomele! a exclamat Ernesto, privind-o uimit pe Carmen. Și ea, la rândul ei îl privea surprinsă pe Ernesto.

- Nu aș fi crezut niciodată că voi vedea de aproape așa ceva, i-a răspuns Carmen.

Adolfo i-a privit pe rând, gânditor, preocupat de ceva ce numai el știa.

- Carmen, Ernesto, vreți să mergeți în curte? Trebuie să rămânem singuri câteva minute, eu și ajutoarele noastre..

Și mai uluiți de această cerere, Carmen și Ernesto au ieșit din încăpere, urcând scările spre curtea mică.

- Ce se întâmplă? a întrebat-o Ernesto pe Carmen. De ce este atât de preocupat Adolfo? Pare totul atât de misterios.

Carmen l-a privit tăcută, privind-l nedumerită.

Rămași singuri în subsol după plecarea celor doi tineri, Adolfo și muzeografi s-au pregătit pentru ritual. Erau toți cavaleri templieri, urmașii nobililor care au

purtat, prin diverse alte comanderii, mantiile albe cu cruce roșie pe ele.

Au aprins sfeșnicele și le-au așezat pe lăzile aflate în încăperea mare, după care Adolfo, asistat de unul din muzeografi, și-a pus colanul pe piept și a luat spada în mână.

Ceilalți muzeografi-cavaleri și-au luat și ei spadele din bagaje și s-au așezat într-o formație anume.

„Eu, Adolfo Diaz, comandor de Parilla, cu autoritatea pe care mi-o dă acest rang și această demnitate,”

*

Vara aceluia an a fost plină de evenimente pentru Ernesto de Colla, profesor asistent la facultatea de istorie din Barcelona.

Pe plan profesional, a făcut o temeinică documentare asupra istoriei ordinului templier și asupra fortului Miravet, astfel că putea începe, în toamnă, o nouă lucrarea de doctorat. Avea și îndrumători, dintre cei mai bine documentați, istorici care au depășit cu mult cele mai înalte standarde de cunoaștere în domeniu.

Și credea că, în sfârșit, a găsit și răspunsul la întrebarea sa dacă alegerea profesiei de cercetător și profesor de istorie fusese întâmplătoare. S-a dovedit, și-a spus el, că era predestinat acestei activități de descoperire a misterelor istoriei umane. Și a început cu

misterele care priveau propria lui familie, proprii lui strămoși.

Iar pe plan personal, evenimentele l-au copleșit, efectiv. Manuscrisul templier i-a schimbat complet viața, unii pot spune că i s-a schimbat destinul. Sau ceea ce s-a întâmpla a fost destinul său.

Manuscrisul i-a deschis porțile spre trecut și spre viitor, prin descoperirea liniei sale genealogice și integrarea lui în vechea familie de Colla Saint-Just, cu strămoși care au făcut istoria acelor ținuturi. Și a altor ținuturi creștine.

Iar poarta spre viitor, era larg deschisă. Recunoașterea descendenței sale a însemnat intrarea într-o lume de elită, plină de mistere, despre a cărei existență nici măcar nu bănuia până atunci. O lume în care copiii erau pregătiți și educați de mici pentru realizări de excelență. Cu muncă, pregătire și răbdare, Ernesto putea ajunge chiar la vârful acestei lumi discrete.

Și, în același timp, și-a găsit o familie, familia lui Adolfo Diaz, care l-a primit cu dragoste.

Carmen, nerăbdătoare să fie la casa ei, a hotărât să organizeze căsătoria până la începerea anului universitar, lucru pe care, evident, Ernesto l-a acceptat imediat. Și a mai dobândit ceva Ernesto, un lucru la fel de important: a primit dragostea necondiționată și loialitatea lui Lilá, câinele care și-a așteptat, pierdută pe un câmp pustiu, împlinirea destinului de a avea și ea un cămin.

Căsătoria lui Ernesto și Carmen s-a celebrat, desigur, în fortul Miravet. Nici nu se putea face în altă parte, era locul plin de istorie care le-a unit destinele prin evenimente petrecute cu secole în urmă. Evenimente care și-au pus amprenta, prin intermediul manuscrisului templier, și asupra lor. Iar în momentul celebrării căsătoriei, în curtea mică a fortului, mulți din participanții la eveniment puteau jura că mirii au fost flancați de șase siluete îmbrăcate cu mantii albe și cu spadele scoase pentru onor. Dar cine poate știi dacă era adevărat? Oricum, era foarte posibil să fi fost așa. Mai ales că asistența era formată din o mulțime de persoane care, purtând același fel de mantii, le prezenta onorul mirilor. Ca un bun venit în acea lume deosebită, misterioasă și discretă, vegheată și condusă de Excelența Sa și de Monseniorul din Madrid..

Epilog

De atunci, în fiecare an, la castelul Miravet are loc festivalul cavaleresc la care participă reprezentanți ai tuturor ordinelor cavaleriești din peninsulă: Spania, Portugalia și din întreaga Europa, veniți pentru renașterea *spiritus caballeros espagñoles*. Gazde sunt membrii comanderiei din Miravet, condusă de comandorul Ernesto de Colla, devenit unul din cei mai buni cunoscători și promotori ai cavalerismului și spiritului cavaleresc în peninsulă. Printre invitații săi speciali, sunt și marele comandor Adolfo Diaz și Excelențe lor din Barcelona. Uneori, vine și Monseniorul, dar, oricum, spiritul său participă întotdeauna la deschiderea festivităților.

Unii din participanți susțin că au văzut la festival și grupuri de cavaleri templieri, cavaleri de Calatrava, de Montesa și Alcantara, Cavalerii lui Hristos, ș.a. îmbrăcați cu armuri și haine originale, veniți parcă din epoca lor, purtând însemnul, crucea ordinului său. Fiecare ducându-și crucea aici și dincolo, în lumea spiritelor, ca o pildă pentru cei de astăzi.

**Câteva din cărțile publicate de autor în limbile
spaniolă, franceză și română:**

*** Sceptrul Cavalerilor Ospitalieri, 2014,**

Subiectul cărții îl constituie prima cruciadă creștină și înființarea ordinului cavalerilor ospitalieri, cunoscut și sub numele de Cavalerii de Malta. Autorul ne poartă prin timp în Ierusalimul medieval și ne facilitează pătrunderea în tainele primului ordin cavaleresc religios, Ordinul cavalerilor ospitalieri. Cunoaștem prin intermediul cărții și câteva aspecte din viața urmașilor vechilor cavaleri de Malta, prinși în acțiuni polițiste pe Coasta de Azur.

*** Medalionul Ospitalier, 2014,** este continuare a « Sceptrului cavalerilor ospitalieri ».

Cartea descrie evoluția și acțiunile ordinului cavalerilor ospitalieri (de Malta) în cursul secolului al 12-lea. În același timp, participăm alături de urmașii cavalerilor la noi acțiuni polițiste în Israel și pe Coasta de Azur.

*** Misteriosul templier Hugues, 2015,** Subiectul cărții îl constituie viața cavalerului Hugues de Payens până la terminarea primei cruciade, respectiv până la înființarea Ordinului cavalerilor templieri, în anul 1118. De asemenea, cartea descrie împrejurările în

care cavalerul a fost inițiat în secretele ezoterismului oriental, etapă premergătoare mării inițieri templiere. Totodată, sunt prezentate într-o formă atractivă și interesantă aventurile cavalerești, iubirile și acțiunile nobilului Hugues de Payens.

* **Chemarea templului secret, 2016**, este un roman în care magia, paranormalul, lumea spiritelor se întâlnesc pentru a ne arăta o față necunoscută a templierilor și a templului lor. Viața și acțiunile cavalerilor sunt prezentate și din perspectivă spirituală, ezoterică, așa cum au fost percepute, deseori, în epocă, dar și în zilele noastre.

Aflăm din carte o parte din marile secrete ale Templului lui Solomon, care au devenit, în timp și secretele templierilor, secrete regăsite în lumea materială și cea spirituală. Descrierea celor două planuri, a celor două lumi, cea fizică, materială și cea spirituală, magică, lumi ce s-au interferat în existența *apărătorilor templului*, ne ajută imaginația să pătrundă și să cunoască enigmele, secretele templierilor. Acțiuni palpitate, întâmplări misterioase, intervenții ale spiritelor, totul într-o carte de excepție.

* **Saint Bernard de Clairvaux și Ordinele cavalerești, 2015**. Lucrarea ne ajută să înțelegem marea contribuție a Sfântului Bernard de Clairvaux la consolidarea și dezvoltarea Ordinului cistercian, și prin aceasta, influența avută asupra unei perioade istorice

complexe, cu mari frământări teritoriale, politice, militare, religioase.

Se poate spune, fără a greși, că valorile cisterciene, preluate ca valori templiere, au devenit, în timp, o adevărată doctrină templieră cu valori spirituale universale. Astfel se explică și preluarea valorilor și doctrinei templiere de celelalte ordine cavalierești menționate în carte, și predate lumii de azi ca o valoroasă moștenire, ca bază a templarismului modern.

* **Fantomele din Tarragona, 2015**, este o carte de dragoste romantică, plină de mister și paranormal și ne arată o mică parte din istoria stațiunii turistice Salou, Costa Dorada. În ea ne este descrisă o frumoasă legendă din vechea istorie a Cataloniei, cu efecte în zilele noastre, cu eroi și fantome, cu tradiții și obiceiuri din Catalonia. *Este o adevărată carte a provinciei Tarragona.*

* **Dragoste și mister la Barcelona, 2016**. Este un roman de dragoste, cu elemente de mister și paranormal, care folosește ca motiv o întâmplare polițistă, de acțiune pentru a descrie iubirea plină de neprevăzut dintre doi tineri spanioli. Cu primele emoții ale dragostei, cu inerentele supărări și împăcări, incertitudini și teama de viitorul comun și finalul neașteptat al sacrificiului suprem în numele iubirii. Totul în atmosfera binefăcătoare a spiritului lui Gaudi, spirit care apare atunci când tinerii aveau nevoie de sfatul lui înțelept.

Romanul este o adevărată carte de călătorii, aproape un ghid turistic, care descrie obiective turistice din Barcelona și Malta și legende ale acestora: Sagrada Família, La Rambla, La Boqueria, Fântâna magică, La Valletta, cu istoriile lor interesante. Este o carte spaniolă *de și despre* viața socială, în care acțiunile se desfășoară pe multiple planuri, ce se întrepătrund, arătând cititorului o modestă descriere a ceea ce înseamnă dragostea, familia, spiritul plin de frumusețe al catalanilor. Și o modestă dedicație tuturor îndrăgostiților

* **Spiritul templier, 2016**, un Thriller atractiv, despre răpiri și mafia drogurilor, cu și despre spiritele vechilor templieri și acțiunile polițiste ale templierilor moderni.

"Spiritul templierului" este o carte emoționantă, de dragoste și acțiune polițistă. O tânără și un tânăr, care se cunosc în spațiul virtual, se îndrăgostesc unul de celălalt în împrejurări dramatice. Întâmplările în care sunt implicați aduc un posibil răspuns la întrebarea dacă există un destin pentru fiecare om, dacă este o predestinare pentru fiecare din noi. Trăiri emoționante deosebite, suspans și întâmplări misterioase, la care participă vechii și noii cavaleri templieri, cu un final surprinzător. Carte de suflet, pe care ți-o vei aminti mereu, atunci când te vei gândi la Barcelona, sau la litoralul francez, unde se desfășoară acțiunea.

*** Cavalerii templieri Eseuri: Spiritualitate templieră.** Culegere de eseuri despre noblețe, cavaleri și cavalerism; anotimpurile vieții, et.

*** Cavalerii de Malta. Spiritualitate ospitalieră.** Culegere de eseuri.